

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
RUNAWAY
MAIL-ORDER
BRIDE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALEXA RILEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAÇAK POSTA SİPARİŞİ GELİN

ALEXA RILEY

Telif Hakkı© 2017 Yazar Alexa Riley LLC tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için şu adrese e-posta gönderin riley_alex@aol.com

<http://alexariley.com/>

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Aquila Editing](#) tarafından düzenlendi

Kapak Tasarımcısı: [Mayhem Kapak Tasarımları](#)

İÇİNDEKİLER

Kaçak Posta Siparişı Gelin Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10 Sonsöz

Epilog Epilog

Epilog

Bakire Posta Siparişı Gelini

Kementlemek Bölüm 1

Ayrıca Alexa Riley

Yazarı Takip Edin

THE RUNAWAY MAIL - ORDER BRIDE

BY ALEX ARILEY

Willow Adams'a başka seçenek bırakılmamıştır. Evden kaçmış ve doğruca bir gelin ajansına gitmiştir. Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktur, ama en çılgın hayallerinde bile onu beklemiyordu.

Dane York'un bir mantık evliliğine ihtiyacı vardır. Biriyle çıkacak vakti yoktur ama şirketi için belli bir imaja sahip olması gerekmektedir ve bazı şeyler beklenmektedir. Her şey mükemmel bir şekilde planlanmıştır... Ta ki yeni gelinini görene kadar.

Uyarı: Bu klasik kinaye, takıntılı bir milyarder ve masum, kızarmış bir gelin ile sipariş üzerine hazırlanmıştır. Rahat çoraplarınızı alın ve bu gülünç derecede tatlı romanla kucaklaşın.

*Ruby, Ella ve Kati'ye.
İnanılmaz dostluğunuz için teşekkür ederim.*

CHAPTER 1

WILLOW

I Bebe'nin beklerken ellerimi sıkıyorum. Sadece birkaç dakikadır burada olduğumu biliyorum ama sanki sonsuza dek buradaymışım gibi geliyor. Her zaman

bir yerde çok uzun süre kaldığımda yapıyor. Mantıksız düşünceler zihnimi doldurmaya başlıyor ve tek düşünebildiğim ben hareketsiz durdukça onun bana daha da yaklaştığı. Kolumdaki çantayı sıkıyorum. Ağzına kadar taşıyabileceğim her dolu ve ağırlığı omzumu ağrıtmaya başlıyor.

"Will!" Döndüğümde Bebe'nin bana doğru koştuğunu görüyorum. Beni sıcak ve sıkı bir şekilde kucakladığında neredeyse beni devirecekti. Ben de aynısını yaparken ağlamak istiyorum, bunun en iyi arkadaşımı çok uzun bir süre için son görüşüm olabileceğini biliyorum. Tabii bir daha görürsem. Kim bilir beni ne kadar kovalayacak.

Bebe ve ben, ailesi ikinci sınıfta benimkinin yanına taşındığından beri konuşmadan bir gün bile geçirmedik.

"Tanrım, çok endişelendim." Sesindeki titremeyi duyuyorum ve bu kâbusu onun hayatına soktuğum için nefret ediyorum. "Onu öldürmek istiyorum." Beni daha da sıkı sıkıyor.

Bir saniye birbirimize sarılıyoruz ve sonra ona sarılırken etrafıma bakıyorum. "Takip edilmediğine emin misin?"

"Söz veriyorum. Bugün işten çıkarken yan kapıdan sıvıştım ve arabam yerine otobüse bindim."

Onun sözleriyle rahat bir nefes aldım. Uzaklaşmaya o kadar yakınım ki neredeyse tadını alabiliyorum. Sadece acı tatlı olmasını beklemiyordum.

Geri çekilip ona bakıyorum. Mavi gözleri sulanıyor ve gözyaşlarıyla savaştığını ve beni üzmemek istemediğini biliyorum. Ben aynı şeyi yapıyorum ama içimde hiç gözyaşı kaldığından emin değilim. Geçen hafta hepsini ucuz otel odası yastıklarının üzerinde ağlayarak çıkardım. Gözyaşlarımın aktığı tek yer orası.

kimlik sormadan oda kiralamama izin verecek.

"Annem ve babam nasıl?" diye soruyorum. Düşündükçe içimde suçluluk duygusu ağırlaşıyor. Babam benim yüzümden işini kaybetti.

"Onlar iyi, Willow. Baban işsizlik maaşı aldı ve eminim yakında iş bulacaktır. Bunun önemli olmadığını biliyorsun. Onlar sadece senin için endişeleniyorlar."

Başımı sallıyorum, haklı olduğunu biliyorum ama yine de canım acıyor. "Seni daha fazla rahatsız etti mi?" Soruyorum ve bekliyorum. Bir an tereddüt ediyor. "Bebe." Elini tutup sıkıyorum. "Anlat bana. Bilmem gerek," diye yalvarıyorum ona.

Derin bir iç çekmeden önce dudaklarını yalıyor. "Evet, dün gece eve dönerken beni kenara çekti. Nerede olduğunu sordu. Ona bilmediğimi söyledim, çünkü bilmiyordum." Son sözleri kızgınlıkla doluydu. Nerede olduğumu kimseye söylemedim. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur diye düşündüm. Belki arkadaşlarımı ve ailemi rahat bırakır diye ama işe yaramıyor.

Beni bulamadığı için her geçen gün daha da sinirleniyor. İşin kötü tarafı, param hızla tükeniyor. Tüm hesaplarımı boşalttım ve kredi kartlarımın limitini olabildiğince fazla para çekebilmek için aştım. Bu benim son umudum. Bu benim son oyunum ve işe yaramak zorunda yoksa onun eline düşeceğimden korkuyorum. Ya da daha kötüsü, sevdiğim insanları rahat bırakması için kendimi ona teslim edeceğim. Ailem bununla savaşır ama ben bunu istemiyorum. O kadar çok savaşır ki bu süreçte zarar görürler. En iyisi gitmem. Gittiğimi bilmeli ki onları rahat bıraksın.

"Başka ne var?" Daha fazlasını isteyerek zorluyorum. Ayaklarını nasıl kaydırıldığına daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

"Benim gibi genç kızların gece geç saatlerde tek başlarına dışarı çıkmamaları gerektiğini söyledi.

Başlarına korkunç şeyler gelebilir."

Gözlerimi kapatıyorum. Evet, Ben'in ne tür korkunç şeyler yapabileceğini biliyorum. Yine de tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bebe ve ailem biliyor çünkü onu ihbar etmeye çalıştığımda kimse bana inanmadı. Herkes Şerif Bennett Campton'ı sever. O kadar ki hikayemi anlattığımda herkes görmezden geldi. Aslında, beni terk ettikten sonra Ben'den intikam almaya çalışan bir yalancı olduğumu düşündüler. Gerçekte kim olduğunu görmeden önce onunla bir ay çıktığıma hala inanamıyorum - rozetinin arkasına saklanan adam.

Başlarda ben de diğerleri gibiydim. Polis karakolunun aşağısındaki kreşte çalışıyordum. Bütün polis memurları çocuklarını oraya getirirdi. Şerif Bennett sık sık gelirdi çünkü bütün adamları tanırdı. Polis teşkilatı bir aile gibiydi.

İşimi seviyordum ve Ben bir gün bana çıkma teklif ettiğinde herkes evet demem için beni zorladı. Birlikte çalıştığım kreşteki diğer tüm kadınlar onun çok çekici olduğunu söylüyordu. Tatlı ve yakışıklı olduğunu söylediler ve ben de öyle düşündüm.

Birçok kez çıktık ama nedense onu öpmeyi bir türlü başaramadım. Tüm doğru şeyleri söylüyor, tüm doğru şeyleri yapıyordu ama dudakları benimkilerle buluştuğunda bir şeyler yanlış geliyordu.

Sonra daha fazlası için zorlamaya başladı. İstedimden daha ileri gitmeye çalışıyordu ve her birlikte olduğumuzda daha zorlayıcı olmaya başladı. Elleri dolaşıyordu ve ben onun yanındayken giderek daha da rahatsız oluyordum. Ayrılmaya çalıştım ama şaka yapıyormuşum gibi güldü. İş yerime gelmeye, beni aramaya, ben ziyarete gittiğimde ailemin evine gelmeye devam etti. Sanki onu ben davet etmişim gibi davranıyordu. Gittiğim her yerdeydi ve yemin ederim birkaç kez gecenin bir yarısı uyandım ve evime girdiğini sandım.

Sonunda bir gün babam ona beni yalnız bırakmasını söyledi. Ben kendini kaybetti. Bana hiç vurmazdı ama her zaman çok sertti. Benden daha iriydi ve yanlış bir şey söylediğimde ya da yaptığmda beni kolayca alt edebileceğini biliyordum. Bu sadece taciz değil, göz korkutmaydı. Beni köşeye sıkıştırdığı birkaç seferde kaçabildiğim için şanslıydım ama sonunda beni istediği yere getirmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Sonunda patladığında, kaçmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm, Bebe."

"Öyle söyleme," diye tersliyor Bebe beni. "O hıyarın teki ve sen buna sebep olacak hiçbir şey yapmadın. Bu topluluktaki diğer herkes hatalı. Kimse işini yapmıyor, yani seni korumuyor. Seni parçalamasına izin veriyorlar. Sen ona geri dönene kadar bunu yapmaya devam edecek. Yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu biliyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye kabul ediyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Karakola şikayette bulunduktan sonra kimse benimle konuşmadı. İş yerinde bile. Sonunda beni kovdular. Bir şekilde babamı araba galerisindeki müdürlük işinden kovdurdu. Yirmi yılı aşkın süredir oradaydı. Herkesi benden ayrıldığı için kızgın olduğuma ikna etti. Ben, ona geri dönersem herkese barıştığımızı söyleyeceğini bile söyledi. Evleneceğimizi. Bu bende kusma isteği uyandırdı.

"Bir planım var," diyorum ona.

"Ben de düşünmüştüm." Bebe çıkardı.

Bunu ondan alıyorum. Bebe ve ben birbirimize çok benziyoruz. İnsanlar genellikle bizim

Kuzenler, hatta kız kardeşler. İkimizin de soluk teni, mavi gözleri ve sarı saçları var. Benimkiler düzken, onunkiler kıvrıkcık. Ama bugün ondan istediğim gibi düzleştirdi. Aramızdaki temel fark şekil, ki bu da önemli değil. Önemli olan tek şey ehliyetteki resim.

"Fazladan bir kimliğin var, değil mi?" diye soruyor benimkini uzatırken. Evet başımı sallıyorum. Onun kimliği sadece seyahat için. Yasal olması için evlendiğimde gerçek kimliğime ihtiyacım olacak.

"Tamam. Havaalanına gitmeni ve bir yere uçak bileti ayırtmanı istiyorum. Neresi olduğu önemli değil. Ama çok uzak olmasın çünkü Pazartesi günü işe dönmen gerekiyor." Anlayışla başını sallıyor. "Eve otobüsle dönmek zorunda kalacaksın. Uçuşu benim adıma ayarla. İndiğinde bir taksiye binip tren istasyonuna git ve mümkün olduğunca çabuk buraya dön. Sadece nakit." Elimi cebime atıp kalan tek paramı çıkarıyorum ve ona uzatmaya çalışıyorum. "Sen nereye uçarsan oraya gittiğimi düşünecek. O zaman belki seni rahat bırakır."

Parayı bana geri itiyor. "Param var, Willow. Sende kalsın. İhtiyacın olabilir."

Onunla kavga etmenin bir anlamı olmadığını bilerek cebime geri koyuyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor bana.

Başımı sallıyorum. Ona söyleyemem. Bu çok tehlikeli.

Gözlerini kapatıyor ve bir damla gözyaşı . Onu siliyorum.

"Bir planım var ve iyi olacağım. Güvenli bir yere gidiyorum. Müsait olduğumda sana ulaşacağım."

Beni tutup bir kez daha kucaklıyor. Ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum. Bize geri dön." Başımı sallıyorum ve yalan söylemediğime dua ediyorum.

CHAPTER 2

WILLOW

I Otobüste oturmuş, pencereden dışarı bakıyor ve dünyanın yanımdan geçip gitmesini izliyorum. Umarım bir şeytanın elinden diğerine koşmuyorumdur. En azından

Bu şekilde ailemin ve arkadaşlarımla Ben'e karşı güvende olduğunu biliyorum. Eğer başka bir belayla karşılaşsam, bu sadece benim tek başıma üstlenmem gereken bir bela olacak.

Kütüphanede yazdığım kâğıtları çıkarıp tekrar gözden geçiriyorum. Hiç tanımadığım bir adamla evlenmeyi kabul ettiğime inanamıyorum. Henüz gerçek adını bile bilmiyorum.

Posta ile gelin siparişi ajansına rastladığımda şok olmuştum. Birisi tarafından ne kadar hızlı onaylandığım ve seçildiğim beni daha da şaşırttı. Beni seçen adam, ben rıza gösterip gizlilik anlaşması imzalayana kadar kim olduğunu söylemedi. Beni seçen adamın sadece ismen bir evlilik istediğini ve bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini okuyana kadar neredeyse vazgeçiyordum. Tek istediği beş yıllık bir evlilikti. Garipti ama bunu yapabilirdim. Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyordu. Ben beş yıl sonra beni unutacaktı. Değil mi? Bir gün eve dönebilirdim. Sadece önümüzdeki beş yılı atlatmam gerekiyordu. Evliliğin sonunda bir ödeme bile ayarlanmıştı.

Para umurumda değil. Sadece saklanacak bir yer istiyorum. Sevdiğim insanların güvende olduğundan emin olmak için. Sadece tekrar uyuyabilmek istiyorum. Geceleri başımı yastığa koyduğumda başıma geleceklerden korkmamak. Ben'in beni bulacağı düşüncesi kadar korkutucu bir otelde uyumamak.

Şimdi gözlerimi kapatıyorum ve son bir ayı düşünüyorum. Bir seferde iki saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum. Gerginim ve bu beni yıpratıyor. Kendimi koltuğa bıraktığımda vücudum ağırlaşıyor.

"Hanımefendi," dediğini duyduğum biri beni sarsarak uyandırdı. Gözlerimi açtığımda başımda dikilen bir adam görüyorum. "." Otobüsün etrafına baktığımda

herkes gitti ve ben tek başıma oturuyorum.

"Özür dilerim," diyorum çantamı kaparken. Onu geçip otobüsten iniyorum. Dev bir tabelada şatafatlı renklerle St. Louis, Missouri'ye Hoş Geldiniz yazıyor.

Zihnimi boşaltmak için gözlerimi ovuşturuyorum. Evden biraz iyi geleceğini düşünmüştüm ama midem her zamanki gibi bulanıyor. Daha önce hiç evden ayrılmamıştım. Hatta daha önce eyaletimi bile terk etmemiştim.

"Bayan?" Döndüğümde takım elbiseli bir adam görüyorum. Uzun boylu ve zayıf. Koyu renk saçları kırışmış ve gülümsemesi hoş ve davetkâr. "Willow Adams?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Elindeki kâğıda bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor. Elindeki resimle eşleşmeliyim. Ajansa gönderdiğim resimle. "Bu taraftan." Siyah bir sedanı işaret ediyor. Sedanın arka kapısını açarken, "Ben Jason Caswell, Bay York'un şoförüyüm," dedi. Ben içeri giriyorum ve o da kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna oturuyor. Yola çıkarken emniyet kemerimi takıyorum. "Yaklaşık yirmi dakikalık bir yolculuk. Bugün çatı katına çıkıyoruz," diyor yumuşak bir sesle. Bay York'un kaç tane evi olduğunu merak ediyorum.

Oturuyorum ve uçup giden şehre bakıyorum. Arabayla geçerken Kemer'e hayranlıkla bakıyorum ve acaba onu ziyaret etme şansım olacak mı diye düşünüyorum. Burası en azından önümüzdeki beş yıl boyunca benim evim olacak. Her günümün nasıl hakkında hiçbir fikrim yok.

Bay Caswell beni St. Louis Kemer'i'ne bakarken yakalayınca, "Çatı katından iyi bir manzaranız var," diyor. Dikiz aynasından bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Bu ilginç olacak," dediğini duyuyorum, başını sallayarak. Daha da büyük gülümsüyor.

Ona ne demek istediğini sormaya başlıyorum ama bir otele benzeyen bir yere yanaştığımızı görüyorum. Bay Caswell atlayıp kapımı açmak için yanıma geliyor ve çantamı elimden alıyor.

"Teşekkür ederim, Bay Caswell." "Bana Jason de," diye düzeltti.

"Teşekkür ederim, Jason," diyorum, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı hissederek. Ne tür bir adamın tam zamanlı bir şoförü olur ki?

Bana yine o gülümsemeyi verdi. O kadar nazik ki her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyor. Bu tatlı adam beni şeytana götürmüyor. Ya da en azından öyle olmadığını umuyorum ama daha önce de insanlar hakkında yanlış kararlar vermiştim. Belli oluyor.

Binaya giriyoruz ve bir otel olduğunu görebiliyorum. "Buranın sahibi o," diyor Jason, sorulmamış soruma cevap vererek. Beni özel bir asansöre götürüyor.

ve anahtarı sokuyor. Kapı açıldığında içeri giriyorum ve Jason da arkamdan geliyor. Çatı katının düğmesine basıyor, paneldeki tek düğmeye.

Asansör hareket etti, kalbim çarpmaya başladı. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Önümüzdeki beş yılı birlikte geçireceğim adamla tanışmak üzere miyim?

Asansör durduğunda, kapılar kayarak açılır ve takım elbiseli başka bir adam ortaya çıkar.

Bu adam şık giyinmiş ve ben lacivert ve mavi puantiyeli elbisem ve düz beyaz spor ayakkabılarımla kendimi yersiz hissediyorum. Belki de otobüs terminalinin tuvaletinde üstümü değiştirmeliydim. Nasıl göründüğümü düşünmedim bile. Otobüste yirmi saat geçirmiştım. Saçlarımın dağınık olduğuna ve bir damla makyajım olmadığına eminim.

"Bu taraftan," diye bağırır ve yürümeye başlar.

Jason'a dönüp bakıyorum. Adamı takip etmem için başını sallıyor, ben de takip ediyorum. Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Yetiştüğimde benden sadece birkaç santim uzun olduğunu görüyorum ki bu da pek bir şey ifade etmiyor. Beni beyaz önlüklü bir kadının elinde tıbbi bir çantayla oturduğu bir ofise götürüyor. Geniş bir masanın arkasına oturuyor. Oturduğu sandalye onun için çok büyük ve onu bir çocuk gibi gösteriyor. Çok daha büyük birine aitmiş gibi görünüyor.

Etrafıma baktığımda tüm ofisin muazzam olduğunu fark ediyorum. Her şey zengin koyu renkli ahşaptan yapılmış ve şöminede büyük bir ateş yanıyor. Bir duvarda monitörler sıralanıyor ama tüm ekranlar boş.

Bana kocamın otuz beş yaşında olduğu söylenmişti ama bu adam kırklı yaşlarının sonunda görünüyor ve saçları dökülmüş. Tombul eli bir dosyaya uzanıyor ve onu dikkatlice kendine doğru çekiyor. Sanki bana dokunmak istemiyor gibiydi. Hemşire ya da doktor olan kadına bakıyorum ama bir heykel gibi hareketsiz otururken hiçbir şey söylemiyor. Sarı saçları toplanmış ve gözlerini kırpmasa robot olduğunu düşüneceğim.

"Dane York'la evleneceksin," diyor adam yüzümü inceleyerek. Sanırım bir tepki bekliyor ama Dane York'un kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tamam."

Gözlerini bana dikeyor. ısıriyorum, başka ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Bana verilen bilgi çok fazla değil.

"Bu evliliğin sadece adı var, ama başkaları yanındayken sevgi dolu bir eş olacaksın. Bay York varlığınıza ihtiyaç duyduğunda, kendinizi ve Bay York'u mümkün olan en iyi şekilde sunacaksınız."

Başımı sallıyorum. Yeterince kolay. Neden sahte bir eşe ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama tamam. "Bay York meşgul bir adamdır. Onu kesinlikle rahatsız etmeyin.

Gerekli. Eğer sana ihtiyacı olursa, seni çağıracaktır. Bu yüzden sahte bir eşe ihtiyacı var. Kadınlara ayıracak zamanı yok. Özellikle de etkinliklerde kendini ona atanlara ya da annesinin her zaman ona ayarlamaya çalıştığı kadınlara."

"Bunu yapabilirim," diyorum ona.

Gözleri üzerimde geziniyor. "Bence yapabilirsin. Dikkat dağıtıcı olmayacaksın."

Ahh. İrkilmemi engelledim. En güzeli olmadığımı biliyorum ama korkunç da görünmüyorum. Bu adam tam bir pislik.

"Yani seks yok mu?" Emin olmak için zorluyorum. Kelimeleri çıkarmak bile zor ve yanaklarım ısınıyor ama bilmem gerekiyor.

"Hayır. Eğer Bay York'un buna ihtiyacı varsa, bu ihtiyacı onun yerine başka birinin karşılamasını sağlarım."

Yutkunuyorum. Bu rahatlatıcı olmalı ama yine de tuhaf hissettiriyor. Bunun sahte bir evlilik olduğunu biliyorum ama yine de.

"Dr. Link sizi muayene edecek. Her şey temiz çıktıktan sonra evrak işlerine ve evlilik öncesi anlaşmaya geçeceğiz." Dosyaya dokunuyor. "İşi bitince seni odana götüreceğim. Siz binanın doğu tarafındasınız. Bay York batı tarafında. Onun tarafına geçmeyin. Her zaman mahremiyeti sever. Kan tahlilini beklerken kağıtları oku, böylece her şeyi konuşmaya hazır olursun. Yanlış anlaşılma istemiyorum."

Çok soğuk görünüyor, ama bu gerçekten sadece bir iş anlaşması. Böyle evleneceğimi hiç düşünmemiştim ama sanırım her şeyin bir ilki var.

"evlenecek miyiz?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bir hafta içinde. Bay York seni birkaç kez dışarı çıkaracak. İnsanlar seni onunla görsün, böylece çıkıyormuşsunuz gibi görünsün. Nasıl tanıştığınıza dair bir hikâye buldum. Her şey burada." Dosyaya tekrar dokunuyor.

"Dr. Link," dedi adam. O zaman bana adını bile söylemediğini fark ediyorum. Bay York'un avukatı olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca Bay York'un çok zengin bir adam olduğunu da tahmin ediyorum. Aceleyle bu ofise sokulmadan önce etrafa bakma fırsatım olmadı ama onun için çalışan onca insan varken ve mal varlığını korumaktan bahsederken varsayımlarda bulunmak zor değil.

Doktor ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

"Paul, lanet sandalyemden kalk!" Havlayan emirle sıçradım. "Ve

Sen. Ona dokunmayın."

Doktor donakalır.

Gözlerimi çevirdiğimde koyu renk takım elbiseli bir adamın göğsüyle karşılaşıyorum. Gözlerim takım elbiseyi takip ediyor, yukarı, yukarı, yukarı ve şimdiye kadar gördüğüm en karanlık gözlere iniyor.

CHAPTER 3

DANE

L Bir toplantıyı yeni bitirdim ve bir sonraki toplantı başlamak üzere. Andrew, kişisel asistanım, yanımda duruyor ve elinde bir telefon tutuyor. b
nim almam için. Göz ucuyla bakıyorum ve bir bakışıyla annem olduğunu anlıyorum. Gözlerimi deviriyorum ama yine de telefonu alıyorum çünkü eğer almazsam tekrar arayacağını biliyorum.

"Bir sonraki toplantımdan önce yaklaşık dört dakikam var. Akşam yemeğine kadar bekleyemeyecek ne olabilir ki?" Önümdeki masanın üzerindeki kâğıtları karıştırarak söylüyorum.

"Anevrizma geçirmişsin ve annenle bu şekilde konuşmaman gerektiğini unutmuşsun gibi davranacağım."

Koltuğuma çöktüm ve başımı arkaya yasladım. Ağır bir iç geçirdim ve ses tonum için özür dilemeye çalıştım.

"Anne..." Başlıyorum, ama bugün bunu yapmayacak. "Dane, ne halt ettin sen?"

Kan kulaklarıma hücum ederken koltuğumda doğruluyorum.

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" Konuşmama izin vermeden devam ediyor. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Anne, düşündüğün gibi değil," diyorum ama volta attığını duyabiliyorum.

"Eğer onu yaktırmısaydık baban mezarında yuvarlanıyor olurdu." Hayal kırıklığıyla homurdanıyor ama volta atmaya bırakmış gibi görünüyor. "Posta siparişi gelin mi, Dane? Ne bu, on sekizinci yüzyıl mı?"

"O zaman diliminin doğru olduğunu sanmıyorum," diyebildim yanıt olarak.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, ukala herif," diye homurdanıyor.

"Nasıl öğrendin?" Sırtım dikleşiyor ve endişeleniyorum

Basına sızan bilgiler. Annem öğrenebiliyorsa, belki bir başkası da öğrenebilir.

"Sakin ol," diyor, sanki düşüncelerimin nereye gittiğini sezmiş gibi. "Paul bu sabah yeni kontratıma bakmak için buraya geldi ve ben de yanlışlıkla çantasındaki dosyayı gördüm."

Muhtemelen avukatımın çantasını karıştırdığını çok iyi bildiğim için iç çekiyorum. Kadında hiç utanma yok.

Annem bunu neden yaptığımı herkesten daha iyi biliyor olmalı. Yıllardır bir eş bulup yuva kurmam için başımın etini yiyor, hatta o kadar ileri gidiyor ki, içlerinden birinden hoşlanacağımı umarak kadınları yanıma çağırıyor. Ne zaman dönsem beni tanıştırmak istediği başka bir "arkadaşı" var. O kadar kötüleşti ki, beni akşam yemeğine davet ettiğinde çağırdığı tüm ekstra misafirler yüzünden artık onun evine gitmeyi reddediyorum. Çıldırıncı olmaya başladı. Sadece bu da değil, bir aile babası olarak görülmeye ihtiyacım var.

İşimi bugünkü haline getirdim ve bir imparatorluk kurdum. Şirketim bir finansal yatırım şirketi ve benimle yatırım yapmak isteyen insanlar bana güvenmek istiyor. Ne kadar zeki olduğum ya da bu işin en iyisi olduğum önemli değil. Günün sonunda, torunlarının torunları olana kadar birlikte olmayı düşündükleri biriyle sözleşme imzalıyorlar. Ayrıca *People* dergisinin en uygun bekârlar listesine girdikten sonra biraz ünlü oldum. Bunu yapmak istemedim ama pazarlama departmanım her türlü basının iyi basın olduğunu söyleyerek beni zorladı. Ama hapishanedeki kadınların size mektup göndermesi biraz ürkütücü.

Bekârlığımla ilgili tüm konuşmalara bir son vermek ve en iyi yaptığım işe geri dönmek istiyorum. Bir eş ve aile için zamanım yok. Ama sahte bir evlilik? Elbette, bunun için zamanım var. Gizliliğe önem veren bir ajans buldum. Şartlarımı yerine getirecek genç bir kadın bulduğumda her şey hazırды. Annemin detayları ya da beş yıl içinde tekrar bekar olacağımı bilmesine gerek yok. Bilmesi gereken tek şey, bana tuzak kurmaya çalışmayı bırakabileceği ve dünyanın geri kalanının beni görmezden gelmeye devam edebileceği.

"Gerçekten de sadece bir randevu servisi anne," diye savunmaya geçiyorum. Henüz ona tüm gerçeği anlatmak istemiyorum. "Birkaç müstakbel müşteriyle görüşüp iyi bir getiri sağlayıp sağlamayacağına bakmayı kabul ettim."

"Ne kadar romantik," diyor ve neredeyse gözlerinin dolduğunu duyabiliyorum.

"Nasıl olduğumu biliyorsun." Kafamı kaldırdığımda odaya birilerinin girdiğini görüyorum. "Bunu sonra konuşuruz."

"Eminim yapmayacağız. Ama her şeyi öğrenene kadar seni rahatsız etmeye devam edeceğim."

gerçek."

"Seni seviyorum anne," diyorum ve aramayı sonlandırmadan önce onun da aynı şeyi söylediğini duyuyorum.

Annem şu eski romantik yazarlardan biri ve sihirli bir şekilde biriyle tanışıp aşık olacağımı düşünüyor. Kendisini bir Disney filmindeki iyilik perisi sanıyor ve ben de onu aksi yönde ikna edemedim.

Hayatım boyunca "o kişi" ile tanışmamı bekledi ve üzülererek söylüyorum ki bu konuda büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Ama hayatımın işi benim işim ve ben bununla iyiyim. Keşke o da öyle olsaydı. Belki bir gün yuva kurarım ama buna hazır olmam için önümde onlarca yıl var. Şu anda tek istediğim insanların yakamdan düşmesi ve toplum önüne çıkmamın yasal olması. Katılmam gereken pek çok etkinlik var ve kolumda sabit birinin olması bana fayda sağlayacak. Her hafta yeni bir kaçamak yapamam ve yapmak da istemiyorum. Ben böyle bir insanım.

Annemin dehşetine rağmen, hiçbir zaman birileriyle çıkmadım. Sayıları seven inek bir çocuktum ve bu özelliğimi hiçbir zaman aşamadım. Vücudum büyüdükçe büyüse de, içimde hala aynı sayı tutucu olarak kaldım.

Herkes yerini alırken ve proje yöneticim slayt gösterisini başlatırken, öğleden sonra tanışacağım kadını düşünüyorum. Nasıl olup da birkaç gün sonra karım olacağını. Sorunumu aşmanın tek yolu bir sözleşmeydi ve mali açıdan da mantıklıydı. Her şey para kazanmak için ve kısa süreli bir eşe ihtiyacım var. Umarım ajansın gönderdiği kişi şartları ve koşulları kabul eder. Hayatımın bu bölümünü açmaya ve sonra da kapatmaya hazırım, böylece bunu geride bırakabilirim.

CHAPTER 4

DANE

Andrew üçüncü toplantımın sonunda yine telefonumu getirdi. Şoförüm Jason'dan bir mesaj var.

Ajanstan gelen kadınla çatı katına doğru gidiyorlar.

Bu işi çabucak bitirmeyi umarak, yakında evde olacağımı ve ayrılmadan önce yapmam gerekenleri bitireceğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum. Onlar ilk evrak işlerini bitirene kadar orada olacağımdan emin olmak istiyorum, böylece resmi olarak tanışabilir ve belki birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. Buna bir iş alımı gibi davrandığımın farkındayım ama böylesi herkes için daha iyi.

Başka bir şoför beni ofisimin önünden alıyor ve ben de sedanın arkasına atlıyorum. Trafik var ve beni rahatsız etmemesi de ediyor. Telefonumu çıkarıyorum ve evimdeki kameraları gösteren programa tıklıyorum. Eğer şanslıysam oraya varmadan önce onu görme şansım olacak.

James bir resim gönderdiklerini söyledi ama bakmaya zahmet etmedim. Genç olduğu ve rolü oynayabildiği sürece nasıl görüldüğü benim için önemli değil. Algının da bu işin bir parçası olduğunu biliyorum ama kararı ajansa bıraktım.

Uygulamanın yüklenmesini beklerken, onun arabadan inip asansöre binerkenki görüntülerini yakalıyorum. Trafik hareketlenmeye başlıyor ve görüntüler netleştikçe eve daha da yaklaşıyorum.

Video siyah beyaz ama saçlarının açık renk olduğunu görebiliyorum, gözleri de öyle. Jason'ın söylediği bir şeye gülümsüyor ve yarım saniyeliğine bir öfke patlaması hissediyorum.

"Ne be?" Şaşkınlıkla kendi kendime mırıldanıyorum.

Neden ona gülümsediği için üzülüyorum? Ve neden bunu yapmaya devam ediyor? Bu kadar komik olan ne? Jason hayatında hiç komik bir şey söylemedi.

tüm hayatım boyunca.

"eder misin?" Bağıriyorum ve araba hızlanıyor.

Asansörden çıkışını ve Paul'un onu selamlayışını telefonumdan izliyorum. Ona bakışından hoşlanmıyorum ve telefonumu daha sıkı tutuyorum.

Araba duruyor ve şoförün dönmesine fırsat vermeden kapıyı açıyorum. Yeraltı garajına girip kartımı yuvadan geçiriyorum ve asansörün aşağı inip beni karşılamasını bekliyorum. Gözlerim telefonuma yapışmış, ekranda onun her santimini izliyorum.

Düşündüğümde daha küçük ve beklediğimden daha kıvrımlı. Kafamda canlandırıdığım gibi biri değil. Uzun boylu, zayıf, sert görünümlü ve tavırlı bir kadınla birlikte olacağımı düşünüyordum. Soğuk davranmamı kolaylaştıracak biri. Dokunmak, okşamak ve bastırmak istemediğim biri. Ekranımdaki kadın istediğimin tam tersi ve aniden fikrim değişiyor.

Asansöre binip eve gitmek için düğmeye bastığımda, Paul ona bir şeyler söylerken kadının omuzlarının gerilmesini izliyorum. Bugün ikinci kez onu kovmam gerektiğini düşünüyorum ve bu metal kutuyu hızlandırmak için çatı katının düğmesine yedi kez daha basıyorum.

Sonunda en tepeye ulaştım ve ofisime gitmek için kapıdan içeri daldım. İçeri girdiğimde Paul ve hemşireye bir şeyler bağıriyorum ve bir an için aklımı kaybediyorum. Gelin bana doğru döndüğünde nefesim kesiliyor.

Uzun sarı saçları bir omzunun üzerinden dökülürken iri mavi gözleri yavaşça benimkilere doğru ilerliyor. Ben ondan bir karış daha uzunum ve onun boyu benimkiyle kıyaslandığında neredeyse komik kalıyor. Ama onun önünde dururken bile, şimdiden bizi birbirimize uydurmanın yollarını düşünüyorum.

"Herkes dışarı," diyorum gözlerimi ondan ayırmadan. "Sen hariç," diye düzeltiyorum, o gitmesi gerekip gerekmediğini sormaya başladığında.

Oda boşaldığında kalbimin üzerindeki baskının azaldığını hissediyorum ve biraz daha düzgün düşünmeye başlıyorum.

" için üzgünüm," diyorum, gözünü korkutmak istemeyerek. "Ben Dane."

Elimi uzatıyorum ve Tanrı yardımcım olsun, bana verdiği küçük gülümseme soğuk, ölü kalbimi paramparça ediyor.

"Bunu anladım. Ben Willow." Sesi yumuşaktı ve elini benimkine koyarken daha da yumuşaktı.

Bir dokunuş ve onu bırakmak istemediğimi biliyorum. Onun narin parmaklarının benimkilerdeki hissi, kanımın aletime doğru gürlemesine neden oluyor ve ben onu itmek istiyorum.

onu duvara yaslar ve beceririm. Lanet olsun, benim sorunum ne? Hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

"Biz de tam bazı evrakları imzalamak üzereydik," diyerek benden uzaklaştı ve elini elimden çekti.

Fiziksel olarak benden uzaklaşarak bir adım geri atıyor ve ben aradaki mesafeyi kapatıp onu kollarımla sarmak istiyorum. Aramıza buzdan bir duvar örülmüştü ve ben buna kızgındım. Dosyasının ve imzaladığım tüm belgelerin açık durduğu masaya bakıyor. Hayal kırıklığı ve mantıksız bir öfkeyle dolup taşıyorum ve yanlarına gidip onları alıp ateşe götürüyorum. Onları içine atıyorum ve yanmalarını izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Başlangıçta mükemmel bir planım olduğunu düşünmüş olabilirim, ama işleri biraz değiştireceğim. Topuklarımin üzerinde dönerek Willow'la yüzleşiyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor ve biraz temkinli olduğunu söyleyebilirim.

İmzalaması gerektiği söylenen tüm belgeleri neden yaktığıma dair mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak, "Yenilerini hazırlatmam gerekecek," diyorum. "Neden sana odanı göstermiyorum, belki daha sonra yiyeceğin yemek için kendine çeki düzen verirsin?"

Dudağını ısıyor ama omuzlarını dikleştirip başını sallıyor. "Bu çok iyi olur, teşekkür ederim."

Ona doğru yürüyüp elini tutmak istiyorum ama bunun yerine koridordan evin batı kanadına doğru yürürken biraz fazla yakın durmakla yetiniyorum. Başlangıçta onun karşı tarafta kalmasını istemiştım ama şimdi onu burada görmek bende bir değişikliğe yol açtı.

İçimden bir ses ona olabildiğince yakın olmak için çığlık atıyor ve ben her zaman içgüdülerini dinleyen bir adam oldum. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaparak hayatımı kazandım ve Willow da bir istisna değil.

Ebeveyn odasının yanındaki kapıya geldiğimizde duruyorum. "Eşyalarınızı getireyim."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız" diyor, bana bakıyor ve sonra hızla gözlerini kaçırıyor.

Gözlerinin her zaman üzerimde olmasını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

"Tamam o zaman. Yerleşmene izin vereceğim ve yaklaşık bir saat sonra akşam yemeğinde buluşacağız." Orada öylece durup onunla kalmak için başka bir neden bulmaya ama bulamıyorum. "Pekâlâ. Seni yalnız bırakayım."

Uzaklaşmak için döndüğümde arkamdan kıkırdadığını duyuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kendimi utandırdım ama onun gülüşünü de seviyorum ve kendimi onun yanında mümkün olduğunca utandırmak için bir not alıyorum, eğer bu

bunu tekrar duymak için.

Ofisime döndüğümde Paul beni bekliyordu. Hiç şaşırmadım. "Saatlerce üzerinde çalıştığım o belgeleri yakmadığını söyle bana?" "Bir sonraki kadar hesaplarımı askıya aldınız. Braxton'a söyle

Senin yerine ben bakarım," diyerek yanından geçip sandalyeme

yerleştim. "Az önce ne dedin sen?" Paul şaşkınlığı sesinden belli olarak soruyor. "Beni duydun. Şimdi çık dışarı."

Bir an sonra kafamı kaldırıp baktığımda bir şey söylemek istediğini ama sonra vazgeçtiğini görüyorum. Bekliyorum ve olay çıkarmak yerine çantasını alıp tek kelime etmeden gidiyor. En azından bugün doğru bir şey yaptı.

Kapı kapandığında gözlerimi kapatıyor ve az önce olanları anlamaya çalışıyorum. Ofisimden ayrıldığımdan beri olan hiçbir şey için bir açıklamam yok ama iki şeyden eminim. Bir, Paul bunu hak etmişti ve yeni bir avukat bulmamın zamanı çoktan gelmişti. İkincisi, küçük sarışın Willow şimdiye kadarki tüm planlarımı değiştirdi.

CHAPTER 5

WILLOW

I Az önce ne olduğundan pek emin değilim. Dane'le tanıştıktan sonra kalbim hızla çarpıyor. Kafam her zamankinden daha karışık. Neden kiralık bir eşe ihtiyacı var?

Eminim kadınlar kendilerini ona atıyordur. Zengin olduğundan bahsetmiyorum bile.

Çantamı yere bırakıyorum ve odayı inceliyorum. Her şey beyaz; duvarlar, mobilyalar, hatta halı bile. Güzel ama sade. Oda sanki daha önce hiç kullanılmamış gibi görünüyor. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa doğru yürüyorum. Üzerine çıkmak için tırmanmam gerekiyor ama tırmandığımda kendimi yumuşaklığın içine bırakıyorum. Battaniyeye ve yastıklara gömülüyorum ve güzel bir yatak hissiyle inliyorum. Bu kadar yumuşak hissettirdiklerini bilmiyordum.

Kendime güvende olduğumu hatırlatmaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

Tekrar açtığımda yatağımın yanında bir telefon görüyorum. Telefonu açıp Bebe'yi aramayı çok istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Eminim hâlâ seyahat ediyordur ve eve dönmeye çalışıyordur. En iyisi bu ve güçlü olmak zorundayım.

Saate bakıyorum ve otuz dakikanın geçtiğini görüyorum. Bir an için uyuyakalmış olmalıyım. Akşam yemeği için Dane'le aşağıda buluşmaya hazırlanmam gerekiyor. Onu tekrar görme fikri midemde kelebekler uçuşuyor. Onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu adama aşık olmak hiç iyi bir fikir değil. *Bu bir mantık evliliği*, diye hatırlatıyorum kendime. Yatağın kenarına oturuyorum ve ne giyeceğimi düşünüyorum.

Zengin insanlar evde bile olsa akşam yemeği için süslenmezler mi? Güzel bir şey getirmedi. Çantamda sadece bir elbise var, gerisi kot pantolon, gömlek ve kazak.

Çantamı bir masanın yanına getirip . Sahip olduğum her şeyi paketinden çıkarıp kontrol ediyorum. Bir çift siyah yoga pantolonu ve büyük boy

mor kazak. Onu yatağın üzerine atıp sandaletlerimi arıyorum. Dışarısı sandalet giymek için fazla soğuk ama içeride yemek yiyeceğimiz için sorun olmayacağını düşünüyorum.

Taze olmak için kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sütyenimi çıkarıp çantamdan yeni bir tane almak için döndüğümde keskin bir nefes sesi duyuyorum.

Dane'in kapıda durduğunu görünce sıçradım. Bir eli kapı çerçevesini kavıyor, diğeri kapı kolunda. O kadar sıkı kavıyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor. İkimiz de orada durmuş birbirimize bakıyoruz.

Ellerimi göğüslerimi örtmek için hareket ettirirken utançtan yanaklarım yanıyor. Gözlerinin tenimi yakma şeklinden açık tenimin her yerinin kızardığına eminim.

"Yemek neredeyse hazır," diye tersliyor, gözlerini hızla benden kaçırıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Gürültüyle tekrar sıçradım. Şoka girdim. Her şey çok hızlı oldu. Çıldırılmış mıydı? İlk başta vücuduma baktığını düşünmüştüm ama kapıyı çarptığında kızgın görünüyordu. Şimdi hiçbir fikrim yok, durum sona erdi ve kafamı toparlamaya çalışıyorum. Aceleyle kapıya gidip kilit var mı diye kontrol ediyorum ama bulamıyorum. Aceleyle kıyafetlerimi giyerken bundan sonra banyoda giyinmeyi aklıma not ediyorum.

Banyodaki eşyalarımı alıp banyoyu buluyorum ve hafif bir makyaj yapıp saçlarımı tarıyorum. Dağınıktı, bu yüzden bir taraftan ördüm ve omzumun üzerine bıraktım. Aynaya bakıyorum ve eskisinden çok daha iyi göründüğümü görüyorum. Belki burası için yeterince şık değilim ama kazağım bir omzumdan sarkıyor ve içinde sevimli görünüyorum. Bu da şu anda sunabileceğim en iyi şey. Avukatın Dane ile resmi davetlere gitmemden bahsettiğini biliyorum ama bunu nasıl başaracağımdan emin değilim.

Derin bir nefes alarak odamdan çıkıyorum. Kabalık edip Dane'in beni beklemesine neden olmak istemiyorum. İki kadının gülüşmesine benzeyen bir ses duyduğumda adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Anne, burada ne yapıyorsun?" Dane'in dediğini duydum.

Lanet olsun. Şimdi annesiyle mi tanışmam gerekiyor? Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Neler olduğunu biliyor mu? Heyecanlı, sevgi dolu bir nişanlı gibi mi davranmalıyım yoksa olduğum yerde mi kalmalıyım? Asansörün önünde duran ve Dane'e bakan iki kadını gördüğümde yetersiz kalıyorum. Dönüp kaçmaya fırsat bulamadan hepsi bana bakmaya başladı.

Yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum ama sadece olduğum yerde donup kaldım. Kimse bir şey söylemiyor. Üçü de sadece bana bakıyor. Birinin sessizliği bozmasını beklerken gözlerim aralarında dolaşıyor.

Dane'in annesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kadın. Kulaklarına kadar gelen kısa gri saçları var. Diğer saçları gibi mükemmel şekillendirilmiş. Klasik bir şekilde gösterişli, ama yüzeyin altında keskin bir şey olduğunu hissediyorum. Bahse girerim kimse onu geçemez.

Diğer kadın da aynı şekilde mükemmel giyinmiş. Omuzlarına kadar gelen düz sarı saçları var. Tek bir saç bile yerinde değil. Benim üzerimde yükseliyor ve muhtemelen 1.80'e yakın boyu var. Zayıf ve yüksek belli eteği düzgün vücudunu sarıyor. Biraz yana doğru adım atarak Dane'e yaklaşıyor. Hayal gücümünden kaynaklanıyor olabilir ama bu hareket bana birinin hak iddia edişini hatırlatıyor.

Dane'in gözleri benden kadına kayıyor. Kadının hareketi dikkatini çekiyor ve gözlerini kısıyor.

Dane sonunda, "Willow, bu annem Beth ve onun arkadaşı Sherrie," diyor.

Beth beni anlamaya çalışıyormuş gibi inceliyor. Sherrie bana ayakkabısının altında bulduğu iğrenç bir şeymişim gibi bakıyor. Ama sonra gülümsemeye zorluyor ve Dane'in göğsüne şakacı bir şaplak atıyor.

"Annenin arkadaşı mı? Gerçekten Dane, seni hayatım boyunca tanıdım." Kız ona bakıyor ama Dane'in gözleri tekrar bana dönmüş durumda.

Herkes çok şık giyinmiş. Bu zengin insanların akşam yemeğinde süslü şeyler giymesi konusunda haklıymışım. Kendimi daha da yersiz hissediyorum. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Dane'in annesi sonunda, "Tanıştığımıza memnun oldum Willow," dedi.

Bana doğru adım atıyor, ben de ona doğru birkaç adım atıyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. Eli benimkine kaydı ama bırakmadı. Gözleri beni incelerken beni tutmaya devam ediyor.

"Bizi yemeğe davet etmeyecek misin, Dane?" Sherrie diyor ki.

Midem biraz düğümlendi. Henüz insanlarla tanışmaya hazır değildim. Dane ile konuşup nasıl davranmam gerektiğini görmek istiyordum.

"Tabii ki bizi davet edecek. Benim oğlum terbiyelidir. Sen görmüyor musun?" Beth sonunda elimi bırakıyor ve Dane'e bakmak için dönüyor.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor. Kalmalarını istediğini sanmıyorum. Muhtemelen her şeyi berbat edeceğimden korkuyor ki bu çok komik çünkü ben de aynı korkuyu yaşıyorum.

Buraya geleli uzun zaman olmadı ama buraya ihtiyacım var. Burada saklanmak kolay olurdu. Yatağa , sonsuza dek en güvenli andı. Bunun gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Elbette anne. Yemek hazır," diyor.

Bana doğru yürüdü ve elini sırtıma koydu. Ona bakıyorum, bir tür sessiz mesaj arıyorum, ama o sadece bana gülümsüyor. Bakışları sıcaktı ve acaba numara mı yapıyoruz diye düşündüm, bu yüzden gülümsemesine karşılık verdim. Beni yemek odasına doğru yönlendiriyor ve benim için bir sandalye çekiyor. Masanın başında olduğunu görünce duraksıyorum.

"Otur, tatlım." Sanki bana hep böyle sesleniyormuş gibi söylüyor. Dudaklarından o kadar yumuşak dökülüyor ki. Dedikini yapıyorum ve annesinin solumdaki koltuğa oturmasını izliyorum. O da sağımdakine oturuyor. Sherrie, pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dane'in diğer tarafındaki sandalyeye kayıyor.

Dane masanın ortasındaki tabakların kapaklarını kaldırıyor ve tabağıma yemek yığmaya başlıyor. Kocaman bir parça biftek, patates püresi, yeşil fasulye ve ekmekler. Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak. Karnım gurulduyor ve herkes bana bakıyor. Uzun zamandır tam bir yemek yememiştim. Yüzüm utançtan kızarıyor. Onu da utandırıp utandırmadığımı görmek için Dane'e bakıyorum ama o gülümsüyor. Tabağıma daha da fazla dolduruyor.

"Dane, yiyemem. Birazını da diğerlerine ayır."

"Açsın. Yiyeceksin." Sözleri bunun son olduğunu açıkça ortaya koyuyor, ancak aynı zamanda tatlı bir alt ton da taşıyor.

"Teşekkür ," demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Herkes kendi tabağını yapmaya başlar ama sessizliğin bozulması uzun sürmez.

"Yarın gala için Dane'e katılacak mısın?" Beth bana sordu.

Gözlerim ona kayıyor ama cevap veremedim Sherrie konuşuyor.

"Seninle gideceğimi sanıyordum, Dane?" diye somurtuyor. Alt dudağı bile dışarı çıkmış, bu beni şaşırttı. Dışarıdan çok terbiyeli görünüyor ama şimdi bir çocuk gibi davranıyor. Adam ona bakıyor ve kadın elini onun koluna koyuyor. İçimde hissetmemem gereken bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. O bana ait değil. Evlendikten sonra bile olmayacak.

Tüm duygularımı yüzümde göstermemeye çalışıyorum. Bir rol oynamak için buradayım. Bu kadar. Dane'in hayatını kolaylaştırmak için buradayım. Gerçek bir eş istemiyor ve muhtemelen böyle şeylerle uğraşmak istemiyor. Bir eşin kıskançlık yapıp ortalığı ayağa kaldırmasını istemiyor. Kendi avukatı bile cinsel ihtiyaçlarını karşılaması için kadın tutacağını söyledi.

"Sen neden bahsediyorsun, Sherrie?" Dane sinirlenmiş görünüyor. Gözleri Beth'e kayıyor. "Anne?"

"Ben...ah..." Bana bakıyor ve yüzü biraz yumuşuyor. "Seni düşünmüştüm

bir randevuya ihtiyacım olabilir."

"Bu sabah konuştuk. Hayatımda neler olup bittiğinin gayet iyi farkındaydın."

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, sonra Sherrie'ye dönüyor. Somurtkanlığı gitmiş ve bana ters ters bakıyor. Kendimi hiç bu kadar garip hissetmemiştim.

Dane bana doğru eğilerek, "Ye tatlım," diyor.

"Dane. Ciddi olamazsın. Gerçekten bu kızla evlenecek misin?"

Sherrie küçümseyerek şöyle diyor

"Sherrie, belki-" Beth onu yatıştırmaya çalışır ama Dane onun sözünü keser.

Yumruğu masaya sertçe vurur ve herkesin sıçramasına neden olur.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Tabağıma bakıyorum ve yemeye devam ediyorum. Diğer herkes de öyle. Şu anda bir deliğin beni yutmasını ister gibiyim. Nasıl davranacağıma ya da ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden sadece yiyorum.

İlk ısırık ağzıma geliyor ve inliyorum. Etin zengin tadı damağıma çarptığında gözlerim kapanıyor. Şimdiye kadar yediğim en güzel şey. Ya da belki de iyi bir yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Herkesin gitmesini istiyorum," diyor Dane sert bir şekilde.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bana baktığını gördüm. Kızgın görünüyor. "Dane-" Sherrie itiraz etmeye başladı.

"Hayır, Dane haklı. Gitmeliyiz." Beth ayağa kalktı. Elini omzuma koyup sıkıyor. Sherrie oflayıp pufluyor ve ayağa kalkıyor.

Sherrie, "Seni sonra ararım, Dane," diyor ve odadan dışarı fırlıyor.

Beth, Sherrie'yi takip etmek için dönmeden önce, "Özür dilerim," diyor.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Az önce ne olduğundan hala emin değilim, ama iyi olmadığını biliyorum ve ne kadarının benim hatam olduğunu bilmiyorum.

"Üzgün olan benim. Lütfen ye Willow ve yerken inlememeye çalış."

Tabağımdan başımı kaldırıyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum çünkü aniden kurudular. Fark etmiş olmalı ki şarabı bana doğru itiyor.

"Yeterince yaşlı değilim," diye itiraf ediyorum.

"Kaç yaşındasın Willow?" diye , yüzünde panik ifadesi.

"Yirmi."

"Bunun için şükürler olsun," diye nefes alıyor.

Bardağı ben alıyorum, o da kendi bardağını alıyor ve bir dikişte sonra masaya bırakıyor.

"Annem zorlayıcı olabilir ama iyi niyetlidir. Buna alışacaksın." Bana baktı ve şarap kadehini tekrar doldurdu. "Onunla konuşacağım."

"Sorun değil, gerçekten. Sorun yaratmak istemedim. İşleri senin için kolaylaştırmak için burada olduğumu biliyorum. Benim yüzümden onunla konuşma. Yani, hâlâ kalmamı istiyorsan."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor. Yine beni incelediği o şeyi yapıyor. Sanki buradaki herkes bunu yapıyormuş gibi hissediyorum. Ne görmeye çalıştıklarını merak ediyorum.

Dane sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım çok fazla sorun çıkaracaksın." Başını sallıyor. Midemdeki o düğüm biraz daha büyüyor. Hissettiğim açlık kayboluyor.

"Ye," diye emrediyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Gerçekten o kadar aç değilim."

"Yemek yemeni istiyorum," diyor bana. Sözleri artık yumuşak. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ruh hali çok kolay değişiyor. "Tatlım." Bu sevgi sözcüğü beni etkiliyor. Çatalımı alıp tekrar yemeye başlıyorum.

"Bu gerçekten harika," diyorum ona. "Yemek yapmayı çok severim ama bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Havadan sudan konuşmaya çalışıyorum çünkü yemek yemiyor. Sadece beni izliyor.

"Tost bile yapamıyorum," diye itiraf ediyor. "Bir otel sahibi olmanın ve en üst katta yaşamının iyi tarafı bu. İstedğim zaman yemek çağırabiliyorum ve dakikalar içinde geliyor."

"Oh."

"Ne zaman sipariş vermekten çekinmeyin. Sadece telefonu kaldırın ve sıfıra basın."

"Teşekkürler." Bunu gerçekten yapacağımdan emin değilim. Evine yemek sipariş etmek biraz garip hissettirir. Acaba nasıl faturalandırılıyor?

"Ya da ihtiyacınız olan yiyeceklerin bir listesini ve isterseniz mutfağı devralabilirsiniz" diye ekliyor.

Mutfaka bir göz attım. Çok büyük. Kullanmadığına inanamıyorum. Yemek yapmayı seven herkes böyle bir mutfak için ölür. Kullanılmak için yapılmış.

"Eğer sakıncası yoksa. Yemek yapmayı gerçekten seviyorum ve burada başka ne yapacağımdan emin değilim. Belki otelde bir iş bulabilirim?" Ben öneririm. Yapamam.

Bütün gün oturmak. Belki de benim için aklında başka bir şey vardır.

"Senin işin benim karım olmak, başka bir şey değil." Sesi sinirli geliyor. "Bir iş için zamanın olmayacak. Talepkar olabileceğimi göreceksin."

"Oh. Tamam. Ne tür şeyler yapacağım? Sizden önce sözleşmeyi okuyamadım..." Sözümü kestim. Onu ateşe atmıştı. Bu adam çok kafa karıştırıcı. Onu anlayamıyorum.

Tek söylediği "Hmm," oldu.

"Başka bir sözleşme mi hazırlatıyorsun?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor. "Hâlâ, bilirsin, evleniyor muyuz?" Endişeli hissederek zorluyorum.

"Pazar," diyor uzanıp örgümün ucuna dokunurken. "Göründüğünden daha da yumuşak."

Kelimeleri o kadar alçak sesle söylüyor ki benimle konuştuğunu sanmıyorum. Yüzündeki o yumuşak ifade geri geldi ve beni rahatlattı.

"Pazar günü evleniyor muyuz?" Ben soruyorum. "Bu Pazar mı?"

"Evet, telefonları çoktan ettim. Yarın yemeğe çıkıp galaya katılacağız ve ben de sana hava atacağım. Seni nişanlım olarak tanıtırım. Sonra da ertesi gün evleniriz."

"İnsanların bunu sorgulamayacağını mı düşünüyorsun? İnsanların bunun sahte olduğunu bilmesini istemediğini biliyorum." Elim örgünün ucuyla oynamaya devam ediyor. "Muhtemelen hamile olduğumu falan düşünürler," diye şaka yapıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil." "O zaman neden evlenmek istiyorsun?"

"Annemin yakamdan düşmesini ve Sherrie gibi kadınların beni rahat bırakmasını istiyorum." Öne doğru eğiliyor. "Bu çılgın fikri ortaya attığımda işe yaramayacağını düşünmüştüm. Ama şimdi? Şimdi bunun oldukça iyi sonuçlanacağını düşünüyorum." Örgümün ucunu bırakıyor ve eli çıplak omzumu okşuyor. Sert parmaklarını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Bu şekilde hissetmeyi beklemiyordum. Bütün gün ofiste çalıştığım için pürüzsüz olacaklarını düşünmüştüm.

Yanaklarım ısındı. Onunla evli olmanın da zor olacağını sanmıyorum. Kalbimi kaybetme riski dışında. O çok tatlı ve bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor.

"Ne yapabilirim," diyorum çünkü bu işi sürdürmek istiyorum. Gözleri kısıldı. "Herhangi bir şey mi?"

Yüzüm yine ısınıyor. Bunun bir mantık evliliği olduğunu biliyorum, ama daha fazlası olması zor değil. Ondan etkilenmekten fazlası var bende. Onunla ilgili bir şey beni içine çekiyor. Açıklanamaz ama aramızda bir sıcaklık var.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. İsteddiği her şeyi kabul etmem için fazla bir şey gerekmezdi.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve kendimi konuşamaz halde buluyorum.

CHAPTER 6

D A N E

L Ast gecesi cehennem gibiydi. Gözümü bile kırpmadım. Gözlerimi her kapattığımda, Willow'un yuvarlak göğüslerinin görüntüsü göz kapaklarım. Yumuşak pembe meme uçları yukarı doğru kalkmış ve altlarındaki yumuşak kıvrım dişlerim için yalvarıyordu.

Smokinimin kumaşını bacağımdan aşağı doğru çekerek sert uzunluğuma yer açmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor, çünkü pantolonumdaki canavarın gidebileceği hiçbir yer yok. Smokinim bana özel dikilmişti ve onu giyerken tombul tombul dolaşmayı hiç beklemiyordum. Ceketimin düğmelerini iliklemek zorundayım yoksa göbek deliğinden yukarı doğru çıkan şişkinlik müstehcen olacak.

Willow'un tam karşımda oturuyor olması ve arabanın St Louis'deki bütün çukurlara giriyor olması da işe yaramıyor. Göğüsleri sımsıkı sarılmış, neredeyse saçma elbisesinin üstünden taşacak.

Arabanın neredeyse her santimi sıcak pembe organze ve tüllerle doldurulmuştur.

Willow'un hazırlanmasına yardım etmek için bir ekip gelirken günü çalışarak geçirdim. Onlar evin içinde vızır vızır dolaşırken ofisimde kalmak için yapabileceğim tek şey buydu. Elbise rafları ve saçını yapması için üç farklı kişi getirdiler. Özellikle ayakkabılardan sorumlu bir kişi bile vardı. Gün boyunca, onun için hazırladıkları süite girmek için bahaneler buldum. İpek bir bornozun içinde gözüme ilişti ve bacaklarının pürüzsüz uzunluğuna bakmamak için kendimi zor tuttum. Yemek yediğinden emin için odasına yemek getirttim ve sonra giyinmesi gerektiği belli olana ve ayrılmak zorunda kalana kadar onu birkaç kez daha kontrol ettim. Çıktığımda odayı dolduran kıkırdamalar göğsümün yanmasına neden oldu.

Beklediğim oturma odasına girdiğinde, onu tutmak zorunda kaldım.

Dilimi ağzımda tutmak için nefesimi tutuyordum. Elbisenin üst kısmı askısızdı ve küçük vücudunu sıkıca sarıyordu. Saçları ipeksi sarı dalgalar halinde bir omzunun üzerinden aşağıya dökülmüştü ve elmaslarla kaplı bir toka saçlarının bir kısmını arkaya tutturmuştu. Dudakları parlak ve dolgundu ve onu yere fırlatıp, onu bu kadar acı verici bir şekilde mükemmel hale getirmek için saatlerce süren çalışmayı mahvetmekten başka bir şey istemiyordum.

Bir şey söylemediğimde gülümsemesi düştü, ama onun hakkını verecek ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Onun yerine elini tuttum ve onu arabaya kadar götürdüm.

Şimdi sessizlik içinde otururken, bunun muhtemelen en iyi fikir olmadığını fark ediyorum. " güzel görünüyorsun," diyorum, uzun süre sessiz kaldığım için sesim pürüzlü çıkıyor. "Teşekkür ederim." Fısıltıyla söylediği sözler neredeyse sesler tarafından bastırılıyordu.

trafik.

Bana bakmıyor bile. Gözleri yanımdan geçen arabalara odaklanmış durumda ve elleri kucığında seğiriyor. Her şeyi bir şekilde berbat ettiğimi bilerek içimi çekiyorum.

Öne doğru eğilip uzanıyorum ve ellerini ellerime alıyorum. Hâlâ ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ellerini tutarken ve başparmaklarımı ellerinin sırtına sürerken sessiz kalıyorum. Ona ne hissettiğimi göstermenin bildiğim tek yolu bu.

"Sen de güzel görünüyorsun," diyor ve nihayet gözlerini bana çevirdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Aramızda sessizce özür dilediğim bir an geçiyor. Yumuşakça gülümsüyor ve sonra kabul ettiğini hissediyorum.

Ellerini ağzıma götürerek ters çeviriyorum ve her birinin avuç içini öpüyorum. Dudaklarım tenine değer değmez, onu daha fazla öpmek istediğimi fark ediyorum. O kadar çok öpmek istiyorum ki içim sızlıyor. Ama kader bu gece benim yanımda değil çünkü tam bunu yapmak için başımı kaldırdığımda, şehir arabası duruyor. Pencereden dışarı baktığımda kırmızı halının beklediğini ve fotoğrafçıların çıkışımızın ilk görüntülerini çekmeye hazır olduğunu görüyorum.

"Sakın ," diyorum ona, ellerini ellerimde sıkarak.

Endişeyle başını sallıyor ama şoför gelip kapıyı açtığında kendini toparlıyor. Önce ben dışarı çıkıyorum, sonra da o dışarı çıkmadan önce metrelerce uzunluktaki kabarık kumaşın arabadan çıkarılmasına yardım ediyorum. Tamamen ayağa kalkabildiğinde kollarını kendime doluyorum ve kalabalığa doğru dönüyoruz. Sessizlik çöktüğünde duyulabilir bir nefes alma sesi duyuluyor, ardından flaşlar bizi kör ederken yüzlerce kameranın tıklama sesiyle aynı hızla boğuluyoruz.

"Dane?" diyor ve sesinde yükselen paniği duyabiliyorum.

"Seni yakaladım tatlım."

Birkaç adım atıyoruz ve kırmızı halıda belirlenen yerlerde duruyoruz. İlerlerken kolunun gevşediğini ve gerginliğinin bir kısmının vücudunu terk ettiğini hissediyorum.

Basın sırasının arkasından biri "Bu geceki randevunuz kim Bay York?" diye bağıyor.

"Bu Willow Adams," diyorum ona bakarak. Bana gülümsediğinde daha fazla flaş patlıyor. "Nişanlım."

Kalabalık daha fazla soruyla patlak verirken Willow dudağını ısıyor ve gülümsüyor. Onları görmezden gelip salona giriyoruz. Kapılar arkamızdan kapanıp balo salonuna girdiğimizde ortalık çok daha az kaotik. Bir bando büyük bir brass müziği çalıyor ve insanlar dans ediyor. Uzun bir yiyecek büfesi var ve garsonlar etrafta dolaşarak gecenin özel içkilerini sunuyor.

"Hanımefendi?" diyor garsonlardan biri, Willow'a şaşırtıcı bir şekilde elbisesiyle uyumlu pembe içeceklerden oluşan bir tepsi uzatırken.

"Sanırım yapmak zorundayım," diyor ona gülümseyerek.

Bu durum beni rahatsız ediyor ve adam da bunu hissetmiş olmalı ki gülümsemeyi bırakıp kalabalığın içine doğru geri çekiliyor.

"Tadı karpuz gibi," diye haykırıyor ve bir yudum daha alıyor. "Muhtemelen çok fazla alkol vardır," diyorum bir yudum daha almayı reddederken. Garsonun şarap ve şampanya teklifi. Bu gece kafamı dinlemek istiyorum, özellikle de Willow içiyorsa.

"Beni ispiyonlayacak mısın?" diye sorar.

Aşağı bakıyorum ve küçük cadaloz içkisini bitirip boş bardağı tepsiye koyarken bana göz kırpmıyor.

"Ben ispiyoncu değilim," diye cevap veriyorum.

Elleri benimkileri çekiyor ve beni dans pistine doğru çekerken kendimi gülümserken bulduğumda şaşıyorum.

"Ne biz?" Niyeti açık olsa da soruyorum.

"Daha önce hiç dansa gitmedim. Birkaç tur atamaz mıyız? Kameralar için tabii ki." Son satırı ekler ve sonra ne söylediğini fark eder. Doğruluk ve etrafına bakınır. "Ya da belki de ortama karışmalıyız. Özür dilerim. Ne yapmam gerektiğini unutup duruyorum."

"Hayır, bence haklısın," diyorum, onu kalabalığın ortasında yere çekerek. "Hadi onlara bir gösteri yapalım."

Beni buraya getirdiğinde gözlerindeki heyecanı görebiliyordum ve o ışığın söndüğünü görmeye dayanamıyordum. İçimden bir ses

Kollarımı beline dolayıp onu döndürdüğümde bu alevın parladığını görebiliyorum.

Willow nefes nefese kalmadan ve kontrolsüzce gülmeden önce dört şarkı boyunca dans ediyoruz. Başta fark etmedim ama o kadar çok gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor. Onun saf mutluluğunu izlemek benim için bir zevkti ve bunun bitmesini istemiyorum.

Şarkı yavaş bir şeye dönüşürken orada duruyorum. Sahnede bir yerde bir kadın "Our Love Is Here to Stay" şarkısını söylemeye başlıyor. Dans pistinin kenarında annemi görüyorum. Elini hafifçe bana doğru kaldırıyor, ben de başımla onaylıyorum. Bu gece çok güzel görünüyor ve bizi izleme şekli bana uzun zamandır orada olduğunu düşündürüyor.

Willow gözlerimin içine bakarken ellerini göğsüme götürüyor. Gülümsemesi yumuşayarak daha ciddi bir hal alıyor. Bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve diğer elimle yanağını çiziyorum.

"Beklediğimden farklısın," diyorum ve bu doğru. Kaşları soru sorarcasına birbirine yaklaşıyor. "Yani her şeyi planlamıştım. Her şeyi. Her şey noktalı çizgiye kadar ayarlanmıştı. Ama sonra sen içeri girdin."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra uzanıp alt dudağıma dokunuyor. "Sonra sen içeri girdin," diyor bana.

"Artık kuralların ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve kural istediğimden de emin değilim."

Omuz silkiyor ve parmak uçlarına doğru eğilip fısıldıyor, "Onları kırmak daha eğlenceli değil mi?"

Elimi boynunun arkasına götürüyorum ve dudaklarım onunkinden bir nefes ötede olacak şekilde eğiliyorum. "Ne istediğine dikkat et."

Dudaklarım onunkilerle birleştiğinde müzik ve kalabalık kayboluyor. Saçlarını tutuşum sıkılaşıırken, sırtının alt kısmındaki elim daha da aşağı inerek kışını kavırıyor. Ağzı bir nefesle açılıp dilim içeri girdiğinde parmaklarını ensemden hissediyorum. Tadı daha önce içtiği içkiden gelen tatlılık ve sıcak bir şey gibi. Tamamen kendi tadı olan bağımlılık yapıcı bir şey ve ben onu yutmak istiyorum. Tam orada, dans pistinin ortasında, sulu bir geyiğin üzerine atlayan bir dağ aslanı gibi onu parçalıyorum. Nerede olduğumu ve etrafımın onlarca dikkatli gözle çevrili olduğunu hatırlamak yerine, Willow'u sanki onu son kez öpecekmişim gibi öpüyorum. Sanki dünya sona ermek üzereymiş ve onu kurtarabilecek tek şey benim ağzımın onunkinde olmasıymış gibi.

Yanımızda birinin yüksek sesle boğazını temizlediğini duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Öfkeyle ağzımı Willow'unkinden çekip onu tutuyorum.

göğsüme yaklaştıırken annemin yanımda durduğunu fark ediyorum. O zaman herkesin baktığını fark ediyorum ve herkesin onun benim olduğunu görmesinden mutlu olsam da, burası onunla sevişmek için en iyi yer olmayabilir.

Annem omzuma vurup uzaklaşırken müzik değişiyor ve neşeli bir şarkı başlıyor. Gözlerinde gizemli bir gülümseme var ama ben bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Şu anda odak noktam Willow'u buradan çıkarmak.

Telefonumu çıkarıp kolumu ona doluyorum ve dans pistinin kenarına doğru ilerliyorum. Ben şoföründen gelecek mesajı beklerken bizi izleyen kalabalık pistteki diğer dansçıları izlemeye geri dönüyor.

"," diye mırıldanıyorum cevabını okuyup odayı tararken.

"Sorun nedir?" Willow soruyor ve ben de onu odanın diğer tarafına çekiyorum. "Araba vadele kaldı. Muhtemelen yirmi dakika daha sürecek. o bizi yakalamadan önce."

"Şimdiden gidiyor muyuz?" Hayal kırıklığı sesinden belli oluyor. "Hayır," diye cevap veriyorum.

Karanlık bir koridorun sonuna geldiğimizde, bir yan kapı bulup içeri giriyorum. Karanlık odaya şöyle bir bakıyorum ve buranın küçük bir kütüphane olduğunu görüyorum. Willow'u arkama çekip kapıyı kapatıyorum ve kilidi çeviriyorum.

"O kadar bekleyemem," diyorum, onu kapıya doğru bastırıp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Seni tatmalıyım."

"Dane? Sen ciddi misin?" Sesinde hafif bir panik var ama beni durdurmaya çalışmıyor.

"Bu lanet olası şeyden kaç kat var?" Köpüklü malzemeyi yolumdan çekmeye çalışarak söylüyorum.

"Burada, bacağın yukarısında bir yırtmaç var," diyor ve yan taraftaki kumaşı itiyor. Titreyen elleri pürüzsüz bacağının uzunluğunu ortaya çıkarıyor ve hemen iki elimi de bacağında gezdiriyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana ihtiyacım var," diyorum diğer bacağını ortaya çıkarmak için malzemeyi iterken. Peşinde olduğum şeyi engelleyen dantelli pembe külotu görüyorum ve onlara homurdanıyorum. "Çıkar şunları."

Parmakları aşağıya doğru kıpırdıyor ve onları kalçalarından ve uyluklarından aşağıya doğru iterken kenarlarını tutuyor. Çıplak amı tam ağzımın önünde ve nemli dudaklarının benim için parladığını görebiliyorum.

"Ben yemek yerken elbiseyi tut."

Yüzümü bacaklarının arasına sokup nektarını yalamadan önce malzemeyi kapmak için ancak yeterli zamanı oluyor. Üzerindeki tatlı lezzet

dili üzerinde ve ben içinde boğulmak istiyorum.

"ol, tatlım. Bu sesler sadece benim için."

Klitorisini ağızıma alırken boğuk çığlıklarını duyuyorum. Dudaklarını yalarken onu yeterince hızlı yiyemiyorum ve sonra merkezine doğru ilerliyorum. Kalçaları titrerken ve bana yapışırken güçle dolup taşıyorum. Orgazmı yaklaşıırken adımı haykırıyor ve o anda benim kurtarıcım oluyor. Onun sunağında eğilir ve tapınırım. Onun zevki için kendimi feda edebilirim.

Vücudu sıkıca kilitleniyor ve sonra orgazmı dilime çarptığında patlıyor. Yeni tadı ve eskisinden inanılmaz derecede tatlı oluşu karşısında inliyorum. Tüm hayatım boyunca onu nasıl bulamadım? Böyle bir cennetin mümkün olduğunu bilseydim, onunla birlikte olabileceğim yılları nasıl boşa harcadım?

Son zevki de vücudundan çıkınca ayağa kalkıyorum.

Aşağı uzanarak pantolonumun fermuarını açtım ve zonklayan sikimi çıkardım.

"Seni becermek için düşün gecemize kadar bekleyemem. Koridorda benim döllerimle yürümek zorunda kalacaksın."

CHAPTER 7

DANE

I İki elimle kıcını kavrarken onu yukarı kaldırıp üzerine kaydırıyorum. Sikim taş gibi sertleşmiş ve duruyordu. Ben alçaldıkça aının sıcaklığının beni sardığını hissediyorum.

Bacakları belime dolanıyor ve ben sertçe sokarken boynunu öpüyorum. "Siktir." Çekip tekrar iterken göğsüne karşı homurdanıyorum. "Sikeyim, Siktir," diyorum aşağıya bakıp sikimde küçük bir kan izi gördüğümde. "Bu senin ilk seferin mi?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve dudağını ısırp başını sallıyor. Smokinimin yakasını kavrarken "Durma," diye yalvarıyor.

"Bilmeliydim," diyorum, tekrar içeri iterek. "Amin çok tatlıydı. Acaba şimdi tadı nasıl olacak?"

Willow inliyor, ben de ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Taşaklarım kıcına degecek şekilde onu tamamen aşağı indirdiğimde shaftımın etrafında kenetleniyor. Onu orada tutup klitorisine sürtünüyorum ve o da zevkle haykırıyor.

Onu yukarı ve aşağı hareket ettirirken kalçalarını kabaca kavriyorum, sonra klitorisini ovuyorum. Tekrar tekrar onu diken üstünde tutuyorum, henüz bitmesini istemiyor.

"Her şeyin canı cehenneme, Willow. Sözleşme falan yok. Beş yıl yok. Şu andan itibaren benimsin." Onu sikimin üzerine yatırdım ve klitorisini okşadım. Sıkılaşıyor ve bu sefer ona istediğini vereceğim. "Daha önce hiç sakin olmamıştı ve bak benimkini çiğ çiğ yiyorsun."

Daha fazlası için sızlanırken parmakları takım elbiseme gömülüyor.

"Bahse girerim seni hamile bırakmadan önce evlilik cüzdanımızın mürekkebi bile kurumamış olacak."

Vücudu titriyor ve orgazm onu vururken nefesi kesiliyor. Sonunda onu ilk gördüğüm andan beri istediğim şeye kendimi bıraktım. Serbest kalışım

Sanki bir duvar yıkılıyor ve onu sahip olduğum her şeyle dolduruyorum. Ama onun içine boşalmanın verdiği zevk, orgazmının her nabzını çıplak sikimde hissetmekle kıyaslanamaz bile. Aramızda hiçbir şey ve beni durduracak hiçbir engel olmadığından, sikim daha fazlası için hazır olmadan önce sadece yarım saniye tatmin oluyor.

"Çekilmek istemiyorum," diyorum alnından öperek. Başını omzuma koymuş, vücudu kollarımda gevşek duruyor. "Ama seni buradan çıkarıp yatağıma götürmek istiyorum."

Sikimi içinden çıkarıp smokinimin içine sokarken inliyor. İçinde olmama hissi hoşuma gitmiyor ama her ne kadar bu fikir hoşuma gitse de o sikimin üzerinde zıplarken buradan çıkamam.

"Aşağıda yeterince malzeme var, muhtemelen çıkarken seni eteğimin altına saklayabilirim," diye alay ediyor, külotuna geri adım atmasına yardım etmek için eğildiğimde.

"Beni kışkırtma." Ona göz kırpyorum ve o da kızarıyor.

"Aslında yürüyebilir miyim bilmiyorum. Bacaklarım çok titriyor."

"Bana yaslanabilirsin, sonra seni eve taşıyım." Ayağa kalktım ve kollarımı beline doladım.

"Ev," diye tekrarlıyor.

Söyleyiş biçimi bunu bir kelimedenden daha fazlası gibi hissettiriyor. Gerçekleşebilecek bir rüya gibi geliyor.

Kütüphaneden çıkıp partiye geri dönerken yürümesine yardım ediyorum. Neyse ki odanın etrafında ve ön kapılara doğru manevra yaparken çok fazla insan bizi fark etmiyor. Telefonumu kontrol ediyorum ve şoförümün ön tarafta olduğunu söylemek için bana birkaç kez mesaj attığını görüyorum.

"Umarım arabamız ayrılmak zorunda kalmamıştır. Bizi çağırırken biraz dikkatim dağılmış olabilir."

"Biraz mı?" Willow alay ediyor ve ben de onun kollarımda ve mutlu olmasının verdiği neşeli hissi seviyorum.

Dışarı çıktığımızda bir mola verdik ve şoförümü hemen ön tarafta bulduk. Willow'un arkaya binmesine yardım ettim ve ardından ben de onu takip etmeden önce elbisesini giymesine yardım ettim. Arka koltuğa oturduğumuzda, onu kucağıma çekip dudaklarımı boynuna bastırıyorum, ağzımı teninde hissetmek istiyorum.

"Yarın evleneceğime inanamıyorum," diyor ve gergin olsa da sesinde bundan eser yok.

"Ne istersen, Willow. Dünya senin emrinde." "Kulağa çok ezici geliyor," diye itiraf ediyor ve ben gülümsüyorum.

"Küçükten başlayalım o zaman." Elimi beline doladım ve onu daha da çektim

Bana daha yakın. "Eve gittiğimizde seni önce hangi yönden sikeyim?"

CHAPTER 8

WILLOW

I Aynada kendime bakıyorum, acaba dün gece bekaretimi kaybettiğimi kimse anlayabilir mi diye düşünüyorum. Her şey aynı görünüyor, ama bir şekilde hissediyorum çok farklı.

Dane arkamdan geliyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Boynumu öpüyor ve onun kollarında kendimi çok sıcak ve güvende hissediyorum. Dün gecedен beri her yerimdeydi. Bana dokunmadan duramıyor ve ben de istemiyorum. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Keşke Bebe'yi arayıp ona her şeyi anlatabilseydim. Keşke annem ve babam da bu düğünde burada olabilselerdi. Başta her şeyi bir sır olarak saklayacaktım ama şimdi farklı hissediyorum.

Babamın benimle koridorda yürümesini ve annemin kızını beyaz bir elbise içinde görmesini istiyorum. Gözlerim sulanıyor ve Dane bana daha da sıkı sarılıyor.

"Sorun ne?" diye sorar.

Aynaya bakıyorum ve beni izlediğini görüyorum.

"Sadece mutluyum." Bu bir yalan değil çünkü mutluyum, ama sadece yarı gerçek.

"Hayatımı senin böyle kalmanı sağlayarak geçireceğim. Bir eş aramaya başladığımda neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sen hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın. Şimdi benim işim, dünyanın merkezinin bir an bile üzüntü duymamasını sağlamak." Bunu o kadar kolay söylüyor ki doğruyu söylediğini anlıyorum.

Aşağı bakıyorum ve Bebe'nin ehliyetini önümdeki makyaj masasının üzerine bırakmasını izliyorum.

"Neyden kaçtığını bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. Neden iki kimliğin var bilmiyorum ama bugün benimle gerçek adınla evlensen iyi olur. Bu evlilik gerçek olacak ve seni her ne ise ondan koruyacağım.

kaçmaya çalışıyorsun."

Bir damla gözyaşı süzülürken başımı sallıyorum. Beni kollarının arasına alıyor ve eğilip gözyaşımı öpüyor.

"Bugünün senin için mükemmel geçmesini istiyorum, o yüzden bunu sonra konuşuruz," diyorum.

Hazırlanmama izin vermek için odadan çıkmadan önce bu kez beni usulca öpüyor.

Hafif bir makyaj yapıyorum ve saçlarımı kırıyorum. Banyodan çıktığımda yatağın üzerinde duran gelinliği görünce duraksıyorum. Basit beyaz bir gelinlik de değil. Büyük, dolgun ve mücevherlerle kaplı. Onu alıyorum ve Dane'i bulmak için odadan çıkmadan önce bir süre kendime doğru tutuyorum.

Onu mutfakta kahvaltı hazırlarken bulduğumda koşarak yanına gider ve kollarına atlarım.

"Bu mükemmel!" Beni bir çemberin içinde döndürürken ciyaklıyorum.

Üzerinde sadece boxer külotu var ve ben her sabah ona bu şekilde nasıl uyanacağımı düşünüyorum. Hayatım parçalanıyormuş gibi hissetmekten nasıl bu hale geldim?

"Neden seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi geliyor?" diye sordum. "Ruh eşiyiz."

Tepkisi anında oldu ve bana verdiği gülümseme içimi eritti. Gözlerinin içine bakıyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Onu öpmek için eğildim ama o çoktan benimle yarı yolda buluştu. Nazik ve tatlı başlayan öpücük göz açıp kapayıncaya kadar tutkulu ve ateşli bir hal alıyor. Bir homurtu çıkarıyor ve sonra alnını benimkine bastırarak bağlantımızı koparıyor.

"Evlenene kadar olmaz." Nefes nefese kaldı ve ben öyle olabilirim.

"Sen o mührü çoktan kırdın," diye gülüyorum.

"Biliyorum ama seni tekrar almadan önce biraz dinlenmen gerek." Derin bir nefes alıyor ve kararını verdiğini görüyorum.

Haklı olduğunu biliyorum. Bacaklarımın arasındaki hassasiyeti hâlâ ama onu hâlâ içimde istiyorum.

"Ye," diyor ve önüme kahvaltılıklarla dolu bir tabak koyuyor.

"Her zaman çalışıyor için yapmak Ben ye." I alay etmek.

"Ve I düşündüm yemek yapamaz mıydın?"

"Evet, o kreplerin dibine bakma," diyor ve yanaklarında hafif bir kızarıklık görüyorum. "Ayrıca, iki kişilik yiyor olabilirsin."

Haklı olduğunu bildiğim için hala onun sözlerini dinliyorum. Bir bebek sahibi olma fikri içimde heyecan yaratıyor. Çocukları severim. Bu yüzden kreşte çalıştım. Eğer

Bana kalsa vücudumun taşıyabileceği kadar çocuk doğururdum.

"Çocuk istiyor musun?" Soruyorum ama bu konuşma için biraz geç kalmış olabileceğimi fark ediyorum.

"Senin istediğin kadar çocuk istiyorum," diye cevap veriyor ve elimi öpüyor. Ona gülümsüyorum. Bütün bunlar nasıl oluyor? Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Bana gülümsüyor. Utangaç bir bakış atıp ön sayfası görünen bir gazete görüyorum. Üzerinde ne olduğunu gördüğümde midem bulanıyor. Dane ve benim resmimize bakmak için elime alıyorum. Aşağıda en uygun bekarlardan birinin nihayet piyasadan çekildiği ve ikimizin evleneceği hakkında bir makale var.

"I..." Ne diyeceğimi bilemez halde sözümü kesiyorum.

"Bizi başka şeyler yaparken değil de dışarıda yakaladıklarına sevindim," diye dalga geçiyor ama gülemiyorum. "Tatlım, sorun değil. Evlendiğimizde eski haber olacağız."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Sözleri çok tatlı ama yine de korkuyorum. Ama bu sadece bir gazete, yani şehrin dışına ulaşmıyor. Öyle değil mi? Kahretsin, ben gazete bile okumam.

"Kahvaltını yap da seni karım yapayım." Bir parça çıtır pastırmayı ağzıma götürüyor ve ben de bir ısırık alıyorum.

"Gerçekten evlilik sözleşmesine falan ihtiyacımız olmadığını mı düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Beni asla terk etmeyeceksin, ne anlamı var ki?" Bunu büyük bir özgüvenle söylüyor.

Dün gece bu konuyu açmıştım ama o zaman da beni başından savdı. Nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyorum ama kalbimde ben de bunu hissediyorum.

"Ya sana saklandığımı söyleseydim? Birinin peşimde olduğunu?" Ellerimi sıkıyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum ama yapmamız gerek.

Sözlerim karşısında vücudu hareketsiz kaldı. "Sana zarar vermeye çalışan her kimse onu öldürürdüm." Sözleri ölümcül ve gözlerindeki bakışla ilgili bir şey ona inanmamı sağlıyor.

Bir gazeteye bir de ona bakıyorum. Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. O beni bütün ve mutlu hissettiriyor.

"Benim bir geçmişim var ve bu işleri karmaşıktırabilir."

"Ben senin geleceğimin ve önemli olan tek şey bu," karşılık veriyor ve umarım haklıdır. "Hadi," diyor, ayağa kalkmama yardım ederek. "Git elbiseni giy ki içinde ne kadar güzel göründüğünü görebileyim."

Stres ve kaygının geçip gitmesine izin verdim ve bugüne odaklandım. Beni seven bir adamla evleniyorum ve bu en önemli şey. Anlıyorum

hazırım ve elbisemi giyiyorum, bir an önce onun olmak istiyorum. Odadan çıkıp onu smokiniyle gördüğümde her şey o kadar gerçek oluyor ki.

"Nefes kesici görünüyorsun," diyor ve sanki onu bir şekilde oradan vurmuşum gibi elini kalbinin üzerine koyuyor.

Bir hareket gözüme çarpıyor ve annesinin yakınlarda durduğunu görmek için ona bakıyorum. Yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı.

"Bunu sorguladığım için özür dilerim. Sen onun için mükemmelsin," diye fısıldıyor kulağıma beni bırakmadan önce. "Hadi ikinizi evlendirelim."

Ona gülümsüyorum ve bunu sorun etmediği için minnettarım. Artık sadece oğlu için en iyisini istediğini biliyorum ve bunun için onu suçlayamam.

Dane beni kollarına çekiyor ve usulca öpüyor. "Her yönden bana ait olman için sabırsızlanıyorum."

Ben de yapamıyorum. Asansörle aşağı iniyoruz ve binanın önüne geldiğimizde annesi kenara çekiliyor. Ben'in şerif üniformasıyla orada dikildiğini görünce midem bulanıyor. Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyor ve gözleri karanlık ve kötülük dolu.

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için Dane'in arkasına geçiyorum. Korkumu hissettiğinde tüm vücudu kilitleniyor ve beni ve annesini Ben'den uzak tutmak için daha da ileri gidiyor.

"O yüzden mi korkuyorsun?" Dane omzunun üzerinden bana soruyor ama ona cevap vermiyorum. Korkum konuşmamı imkânsız hale getiriyor.

"Willow, buraya gel," diye tersliyor Ben ve sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Ne olduğunu anlayamadan, Dane Ben'e doğru gürlüyor ve biri bağırıyor. Bağırının ben olduğumu yarım saniye geç fark ediyorum. Birden yüksek bir çıttırtı duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça açtığımda her şeyin çok hızlı olduğunu görüyorum.

Ben yerde yatıyor ve yüzünden kan akıyor. Dane, "Onunla böyle konuşamazsın," diye bağırıyor ve ben ağlamaya başlıyorum. Ben, Dane'in başını belaya sokacak. Üniformalı bir adama vurup bunun sonuçlarını beklemeyemezsin.

Dane telefonunu çıkarırken binanın güvenliği koşarak gelir. Düşündüğümde de kısa bir süre sonra polisler geliyor ve Ben'i götürüyorlar. Kanlar içindeydi ve saldırıya uğradığı için inliyordu.

Her şey ışık hızında gerçekleşti. Sanki Dane bunun bekliyormuş gibiydi. Şok oldum ve nasıl tepki vereceğimi bilemedim ama Dane beni hep kollarının arasında tuttu. Güvenlik ekibi polislerle konuşurken, ona Ben'le olan her şeyi ve neden onu öldürdüğünü anlattım.

benim peşimdeydi. Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum ve tüm bunlara sebep olduğum için nefret ediyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra "Biz evlenmiyoruz" diyor ve bu beni daha da çok ağlatıyor.

İstediğim her şeyi kaybettim ve tüm hayallerim yerle bir oldu.

"Tatlım," dedi, elini çenemin altına koyarak ona bakmamı sağladı, "aileni buraya getirene kadar seninle evlenmeyeceğim. Bu işi doğru yapıyoruz."

Sözleri karşısında hissettiğim sevinci zar zor algılayabiliyorum. Beni çok tatlı bir şekilde öpüyor ve onun gerçekten ruh eşim olduğunu anlıyorum. Beni evimize geri taşıdığına, benimle yavaşça, tatlı bir şekilde sevişiyor ve bunun her zaman dilediğim sonsuza dek mutlu son olduğunu biliyorum.

CHAPTER 9

D A N E

L Mutluluk dolu bir hafta oldu. Yedi gün boyunca sürekli gülümsedik, güldük ve Willow'u kollarımda tuttuk.

Büyük gün.

Memleketinin yakınlarında bir üzüm bağı kiraladım ve düğünden önce birlikte vakit geçirebilmemiz için tüm ailesini buraya getirdi. Willow'a en az benim kadar değer verdiğini söyleyebileceğim en yakın arkadaşı Bebe'yi tanıdım. Böylesine güçlü bir destek sistemine sahip olduğu için minnettarım çünkü herkes onun tanımadıkları bir adamla evlenmesine şüpheyile yaklaşırsa da - üstelik onunla tanıştıktan hemen sonra- onun kararlarına güvenmeye hazırıldılar.

Bu gece resmi tören var çünkü Willow bana yıldızların altında evlenmenin özel olacağını düşündüğünü söyledi. Mekan bizim için saman balyaları hazırladı ve ağaçların etrafına ışıklar dizdi. Konuklar yerlerini alırken küçük bir orkestra müzik çalıyor. Annem ve Willow'un annesi en önde oturuyorlardı. Gelinimi bekliyorum ve ondan uzakta olmanın verdiği endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ahıra koşup onu dışarı taşımak istiyorum ama babasının onu koridorda yürütmesi önemliydi. Bu yüzden volta atmak yerine, müzik yavaşlarken ve nikâh memuru töreni başlatmak için dışarı çıkarken hareketsiz kalıyorum.

Ahırın kapıları açılıp Willow yeni gelinliğini giyerek dışarı çıkarken nefesimi tuttum. Eskisini sevdiğini söylemişti ama ben şerifi yumruklarken onun içinde olduğu anılar hoşuma gitmemişti. Sonunda kabul etti ama bunu seçtiğinden emin oldum. Bebe ile şehre gidip mükemmel olanı bulana kadar alışveriş yapmaları için bir randevu ayarladığımda onu ikna etmesine yardımcı olmuş olabilirim.

Kendisi için serpilmiş gül yapraklarının üzerinde yürüyor,

bana gülümsüyor. Uzun sarı saçları dalga dalga omuzlarından aşağı dökülüyor ve yüzü, saçlarına tutturulmuş duvağıyla çerçeveleniyor. Elbisesi tıpkı yardım gecesinde giydiği gibi dolgun ama üst kısmı farklı. Uzun kollu ve dün gece ona verdiğim pembe elmas kolyeyi ortaya çıkaran tatlı bir yakası var. Bugün ilk randevumuzu hatırlatacak özel bir şey giymesini istedim. O pembe elbise her zaman hafızamda yer edecek, bunu kutlamak için daha iyi bir yol olabilir mi?

O bana ulaştığında ben de neredeyse koridorun yarısına gelmişim. Onu bana verirken babasının elini sıkıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Ailesini ne kadar çok sevdiğini ve bugünün onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu yüzden ona bunu vermem gerektiğini biliyordum. Bunların hepsini ve çok daha fazlasını hak ediyor.

Nikâh memuru konuşmaya başlıyor ve ben sözleri dinlemeye çalışıyorum ama önümde duran hayatımın aşkı yüzünden biraz dikkatim dağılıyor. Sözleri söyleme sırası bana geldiğinde, Willow dikkatimi toplamam için elimi sıkarak zorunda kalıyor. Söylememi istediği sözleri söylerken bana gülümsüyor ama sonra yazdığım yemin kağıdını çıkarıyorum. Yüksek sesle okuduğumda gözleri kocaman oldu.

Okumayı bitirdiğimde ağlamaya başladı ve ben de eğilip gözyaşlarını sildim ve onu dudaklarından öptüm.

"Henüz o kısma gelmedik," diye kıkırdarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Umurumda değil. Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum. Özel bir şey yazmadım" diyor, önce nikâh memuruna sonra da bana bakarak.

"Zorunda değilsin. Evlilik cüzdanımıza yazman gereken tek şey senin adın."

Kalabalık gülüyor ve ben eğilip onu tekrar öpüyorum. Bir süre sonra nikâh memuru devam ediyor ve yüzükleri birbirimizin parmaklarına takıyoruz. Alyansımı onun elinde görmek kalbimi rahatlatmak için uzun bir yol kat ediyor. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama sanki hayatım boyunca Willow'un içeri girmesini beklemişim gibi hissediyorum. O gelir gelmez ruhum diğer yarısını buldu ve hayatımın geri kalanının nasıl geçeceğini biliyordum.

Tören sona erdiğinde ve Willow'u kollarıma aldığım da kalabalık alkışlarla patlıyor. Onu koridordan aşağıya ve resepsiyonumuza doğru taşıırken gülüyor ve kollarını boynuma doluyor. Keşke onu bizi balayımıza götürmek için bekleyen limuzine kadar taşıyabilseydim ama kendime bunun artık sadece benimle ilgili olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Ve bu benim için sorun değil. Bir şekilde

Willow'u mutlu eden şey beni de mutlu eder.

Onu fotoğrafçıların hazır bulunduğu ziyafet salonuna götürürken "Pastayı kesebilir miyiz?" diye soruyor.

"Bu kadar çabuk bitmesine hazır mısınız?"

"Hayır ve evet. Hem kutlama için heyecanlı hem de gitmeye hazır olamaz mıyım? Beni nereye götürüyorsunuz? Bana şimdi söyleyebilir misin?"

Noel sabahındaki bir çocuk gibi ve onu hiçbir şeyden mahrum etmekten nefret etsem de, gideceğimiz yerin sürpriz olacağına söz verdim. Bilmediği şey ise bunun tek bir yer olmadığı. Önümüzdeki dört ay için özel bir uçak kiraladım ve eve dönüp bir aile kurmadan önce dünyayı dolaşacağız. Hatta çoktan bir aile kurmuş bile olabiliriz, bu yüzden o zamana kadar mümkün olduğunca çok şey tecrübe etmesini sağlamak istiyorum. Yine de baba olmak için sabırsızlanıyorum, bu yüzden birlikte geçireceğimiz zamanı aceleye getirmemek için en az onun kadar kendimle de mücadele edeceğim.

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

İç geçiriyor ama sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. "Haklısın. Senin için yeterince bekledim."

Burnumu onunkine sürüyorum ve birinin onu benden nasıl almaya çalıştığını ama benim buna engel olduğumu düşünüyorum. Onu korumak ve değer vermek için her zaman yanında olacağım. Ve tutuklattığım şerif şehirden kovuldu, böylece ailesi onun geri gelmesinden korkmak zorunda kalmayacak.

Willow'u ayaklarının üzerine yatırıyorum ve fotoğrafçının bana söylediği şekilde tutuyorum. Yapabildiğimiz yerlerde gizlice öpüşüyoruz ve bazen bunu yaparken kameranın sesini duyuyorum. Ama konuklar geldiğinde, gecenin akşam yemeği ve dans kısmına geçme zamanı geliyor.

Kapıya doğru yürürken Willow, "Ayaklarım beni öldürecek," diye homurdanıyor.

"Söyleyecek bir şeyim varsa hayır," diyorum ve onu bir kez daha kollarıma alıp kalabalığın içine taşıyorum.

İçeri girdiğimizde ve grup çalmaya başladığında herkes alkışlıyor. Mükemmel bir gün ve mükemmel bir gece; mükemmel bir hayatın parçaları.

CHAPTER 10

WILLOW

T Gece uzayıp gidiyor ve kendimi yorgun hissetmeme rağmen aynı zamanda enerjik hissediyorum. Heyecan doluyum ve saatler akıp giderken, partinin bitmesini istemiyorum. Ailem çok tatlı ve sevgi dolu. Onlar da saatlerdir dans pistindeler. Bebe bile bir flört getirdi ve onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Vakit geldi," diye fısıldıyor Dane kulağıma ve birden fikrimi değiştiriyorum. Bu partinin sonunda yeni kocam ve balayımız var. Bunu kim geri çevirebilir ki?

Sözüne sadık kalarak bütün gece yaptığı gibi beni düğünden alıp götürürken ona sımsıkı sarılıyorum. Ayaklarımın acıdığını söylediğimden beri ayaklarımın yere değdiğini sanmıyorum. Çıkışa doğru ilerlerken annemi, babamı ve Bebe'yi öpebilmem için beni eğiyor. Konuklarımız etrafımızı sarmış, maytaplar sallayıp tezahürat yapıyorlar ve limuzinin arkasına geçip herkese el sallarken onların altından geçiyoruz.

Yine gözlerim yaşardı ve Tanrım, bu kadar ağlamaklı olmaktan nefret ediyorum. En ufak bir duyguda gözlerim doluyor. Ama sanırım Dane her zaman nasıl hissettiğimi bilecek ve duygularımı ondan saklayamayacağım.

Kaldırıma yanaştığımızda son gözyaşlarımı da siliyor ve camı açıyor.

"Beklediğiniz gibi miydi?" diye soruyor.

yüzüm acıyor. "Bunu bana cidden soruyor musun?" Kucağında dönüp ona sarılıyorum, kendimi sevgi ve mutlulukla dolu hissediyorum. "En iyi. Gün. Şimdiye kadarki."

"Daha gelecek çok günümüz var," diye söz veriyor, parmağını boynumdan aşağıya ve boynumun çukurunda duran devasa elmasın üzerinde gezdirerek

Boğaz.

Bacaklarımın arası ısınıyor ve onu istiyorum. Gideceğimiz yere varana kadar bekleyemem. Şu anda benimle sevişmesine ihtiyacım var.

"Dane?" Parmaklarım dudaklarıyla oynarken fısıldıyorum. "Tamam, tatlım. Ama bölmeyi açmama izin ver."

Üzerimdeki bir düğmeye basıyor ve şoförle bizi ayıran cam yükseliyor. Kilitlemek için düğmeye bastıktan sonra aramıza uzanıyor ve smokininin fermuarını açarak uzun, kalın sikinin serbest kalmasına izin veriyor. Dik duruyor ve gitmeye hazır ve benim seksim onu görünce kenetleniyor.

Kalçalarımı benim için kaldırıyor ve sonra beni yavaşça sert uzunluğunun üzerine indirirken külotumu kenara itiyor. Vücudum ağrıyor, onu bir kerede almak için can atıyor, ama büyük boyutu beni yavaşlatıyor.

Kendimi santim santim alçaltırken, "Çok mükemmel," diye inliyor.

Her yerimi dolduruyor, hem de ona ihtiyacım olduğunu bilmediğim yerlerimi. Bu şekilde birleştiğimizde, sanki tüm dünyam doğru gibi oluyor. Onun içimde olması bedenimin arzuladığı şey.

Tamamen indiğimde bir süre öylece oturuyorum, sadece doyduğumu hissediyorum. Bazı günler boşalmak için hareket etmeme bile gerek kalmıyor. İçimdeki sikinin genişliği bile beni orgazm etmeye yetiyor. Biraz sallanıyorum, kasılmalarımın onu inletmesini seviyorum. Bundan daha samimi ve güçlü bir şey yok.

Beni kaldırmadan önce kalçalarımı daha sıkı kavırıyor ve sonra beni indiriyor. İkimizi de çıkarmak için vücudumu kullandığı için hiçbir şey yapmama gerek kalmıyor. Zevk vücudumu sarıyor ve başım geriye düşüyor. Bana olan ihtiyacı arttıkça itiş gücü artıyor ve gelen orgazmı durduramıyorum.

Bacaklarımın arasında sıcaklık oluşuyor ve o benimle sevişirken seksim karıncalanıyor. Kontrolü elden gidiyor ve onun çözüldüğünü görmek benim doruk noktamı tetikliyor ve boşalırken onun adını haykırıyorum. Ben onun uzunluğunun etrafında nabız atarken onun sıcak salınımı beni dolduruyor. Bana sarılıp dudaklarımı usulca öperken sıcak ve hızlı ama bir o kadar da mükemmel ve tatlı.

Vücuduna gömülüp beni sarmasına izin verirken beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor. Çekip gitmiyor, onun yerine ben üzerine uzanırken onu içimde tutmama izin veriyor. Onun sıcaklığı günün heyecanıyla birleşince uykuyla savaşıyorum.

"Uyandığımda nerede olacağım?"

Gülüyor ve alnımdan öpüyor. "Sürprizi bozmayacağım ama sana bir ipucu vereyim."

"Peki," diyorum, alabildiğimi alıyorum.

"Uyandığında cennette olacaksın. Ve hayatının geri kalanında öyle kalacaksın."

Gülümsüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve rüyalarımā dalıyorum. Ama gerçeğimin yarısı kadar bile güzel olmayacaklar.

EPILOGUE

WILLOW

Yaklaşık bir yıl sonra.

I Dane'e bakmak için döndü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum. Neden bahsettiğimi gibi kaşları kalkıyor. "Benim ebeveynler?"

Omuz silkiyor. "Ailenin para için mücadele etmesine bir an bile izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Ayağa kalkarken okumakta olduğu kitabı masanın üzerine bırakıyor. "Tek umursadığım senin mutlu olman. Onlar iyiye sen de iyisin. İlk endişemin sen olduğunu biliyorsun." Beni kollarıyla sarıyor. "Onların icabına bakılırsa sen de huzur bulacaksın. Benim işim senin endişelenmemeni sağlamak."

"Dane, hesaplarına bir milyar dolar yatırmak aşırıya kaçmak olur."

"Milyarder olduğunuzda öyle ," diyor kolayca. "Bak, bunu bebek bakıcılığı ücreti olarak say." Karnımı avuçluyor. "İkizlerle ilgili yardımlarına ihtiyacımız olacak."

"Bebeklerimizi ben idare edebilirim," diye karşı çıkıyorum.

"Yapabileceğini biliyorum ama seni çok yoracaklar. Annen ve baban bize yardım etmekten başka bir şey istemiyor. Bu yüzden onlar için bu alanı inşa ettim," diye hatırlatıyor bana.

Yaptı da. Kendilerini rahat hissetmeleri için evlerinin neredeyse birebir kopyasını inşa ettirdi. Ona kızacak iradeyi kendimde bulamıyorum.

"Seni seviyorum," diyor bana. Onun içinde eriyorum. Bunu söylediğini duymak hiç eskimiyor. Bunun benim zayıflığım olduğunu biliyor. "Bu bebek partisini yapmak zorunda olduğumuza emin misin?" Elini elbisemden yukarı kaydırıyor. Külotuma ulaştığında inliyorum.

"Annelerimiz bunu aylardır planlıyor," diye hatırlatmaya çalışıyorum ama elinin bacaklarımın arasında ne yaptığını unutuyorum.

"Biliyorsun, amının tadı şimdi daha da tatlı." "Daha önce tatlı olmadığını mı söylüyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. "Seninle ilgili her şey tatlı."

İki parmağı içime girerken inliyorum. Diğer eliyle karnımı okşuyor. "Bunun asla ortadan kalkmasını istemiyorum. Herkese ait olduğunu gösterir Birini." Parmakları doğru noktayı buluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan haykırmaya başlıyorum. Sözlerinin verdiği zevk ve parmaklarının büyüğü beni kendimden geçiriyor. Bugünlerde çok kolay boşalıyorum ve o da bunu biliyor. Dizlerimin bağı çözülürken beni yakalıyor. Erkeğim düşmeme asla izin vermez.

Ben kucağına düşerken beni sandalyeye çekiyor. Parmaklarını yalayıp temizledikten sonra beni öpüyor.

"Sanırım seni paylaşmam gerekecek, ama sadece bugünlük," diyor suratını asarak. İçimden bir ses küçük oğlumuzun da aynısını yapacağını söylüyor.

" etme." Omzuna bir şaplak attım.

"Seni başkalarıyla paylaşmayı sevmediğimi biliyorsun."

"O zaman neden beni bebeklerle doldurmak istiyorsun?" Gülüyorum.

"Bu farklı. Onlar bizim. Sen ve ben birlikte. Tek istediğim bu." Sözleri aynı anda hem sert hem de tatlı. Gözlerim biraz yaşardı.

"Beni ağlatma," diye azarladım. Bu sabah beni bebek partisi için hazırlayan koca bir ekip vardı.

Beni tekrar öptü. "Annelerimizden biri buraya gelmeden gidelim."

Bu fikir karşısında yüzüm kızarıyor ve Dane kaşlarını oynatarak gülümsüyor. Beni kucağından kaldırıyor ve ayaklarımın üzerine koyuyor. Elimi kendi elinin içine alıp parmaklarımızı birbirine doluyor.

"Bu partiyi kısa kesebilir miyiz?" diye soruyor ve ben de omzuna vuruyorum. "Annelerimiz ne kadar isterse o kadar kalacağız." Beni kendine doğru çekiyor

ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. Beni o kadar derinden öpüyor ki içinde kayboluyorum. İkimiz söz konusu olduğunda bana her zaman zamanı ve mekânı unutturacak bir yolu var.

"Tatlım." Kelime alçak sesle ve kısık sesle söyleniyor. "Bugün bu iş bittiğinde benim olacağını bil," diye hırlıyor.

"Ben hep senin oldum," diye hatırlatıyorum ona. Çünkü bu doğru. Bedenim ona kadar canlanmamıştı. O bana sahip ve bunu seviyorum çünkü benimle ilgileneceğini ve bana değer vereceğini biliyorum. O benim her şeyim. Bir zamanlar hayatımın asla iyi olmayacağını düşünürdüm ama beni Dane'e götüren yol için minnettarım. O tanıdığım en tatlı, en şefkatli adam.

Beni yatak odasından çekip çıkardı.

Koridorda. İkimizin birlikte çıktığımız gezilerdeki fotoğraflarıyla dolu. Biraz daha yürüdüğümde bebeklerimizin sonogramlarını da astığını görüyorum.

"Sen..." Sözümü kesiyorum.

"Evin çok bej olduğunu söylemiştin."

"Benim için yapmayacağın bir şey var mı?"

"Hayır," diyor hemen.

Onu öpüyorum. Hayal edebileceğimden çok daha mükemmel.

"Beni yere bırak. Beni bebek taşımayacaksın."

Homurdanıyor ve isteksizce beni ayağa kaldırıyor. Salona girdiğimde neredeyse elli kişiyi görünce dönüp Dane'e bakıyorum, o da bana omuz silkerek karşılık veriyor. Bu insanların yarısını bile tanımıyorum.

"Devam et," diyor kulağıma. "Annelerimiz çok mutlu görünüyor." Gözlerim onları buluyor ve haklı olduğunu görüyorum. Hayatın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum. Daha da ötesi, bir erkeğin onu bu hale getirebileceğini bilmiyordum.

Dönüyorum, kimin görebileceğini umursamadan onu kollarımla sarıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona ciddiyetle.

"Seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyor ve beni öyle tatlı öpüyor ki nefesim kesiliyor.

EPILOGUE

WILLOW

4 yıl sonra.

I masanın üzerindeki her şeye bakıyorum. O kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Başımı sallıyorum, en azından şok oldum. Bebek alışverişine kendim çıkmak istiyordum ama evime koca bir mağazası düşmüş gibi görünüyor. Erkeğim hamileyken evden çıkmamdan hoşlanmıyor. Her zaman aşırıya kaçacağımdan ya da bana bir şey olacağından korkuyor. Ama beni sürekli hamile bıraktığına göre, her zaman böyle davranıyor.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Başlangıçta bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum ama bebek eşyaları için alışveriş yapmaktan hoşlanıyorum. Zaten iki çift ikizimiz oldu, bu yüzden başka neye ihtiyacımız olabilir bilmiyorum.

"Bu iyiden de öte," diyorum ona ve sonra elimde olmadan bebek kıyafetlerinden bazılarına övgüler yağıdırıyorum.

"Ne. Ne. Siktir." Döndüğümde Dane'in kapı aralığında durduğunu görüyorum, kaşları birbirine yapışmış ve öfkesi yüzünden okunuyor. "Karımın kıcına mı bakıyorsun?"

Mike'a baktım, kesinlikle kıcıma bakmıyordu. Onun için doğru cinsiyet olmadığından oldukça eminim ama Dane'in buna tahammülü yok.

"Hayır!" Mike haykırıyor ve bana inanamayarak bakıyor. "Asla yapmam, Willow."

Gözlerimi deviriyorum. Dane, lanet olası Papa'yı kıskanırdı.

"Kilitle," dedim Dane'e. "Daha fazla eşyaya ihtiyacımız yoktu! Bunu kendi başına sen açtın."

Ayaklarını biraz sürüyerek yürüyor ve kızgınlığının ve öfkesinin söndüğünü görebiliyorum. "Elimde değil," diye mırıldanıyor sonunda.

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Biliyorum. Vücudun da buna yardımcı olamıyor gibi görünüyor. Beni üç kez ikizlere hamile bıraktın!" Bundan sonra vazektomi yaptıracak.

Beni kucağına alıyor ve Mike'ın odadan çıkışını izliyorum.

"İkizler anne tarafından gelir. Kendini kandırma."

Haklı olduğunu biliyorum ve gülümsememe engel olamıyorum. Tüm bebeklerimizi seviyorum, özellikle de kız ve erkek çocuklarımız karışık olduğu için. Ben oğlanlara küçük koruyucular diyorum. Onlar ortaya çıkmadan kimse kızlarımıza yaklaşamaz.

"Sence yine kız ve erkek mi olacaklar?" diye soruyor küçük bebeğimin karnını okşarken.

"Umarım iki kızdır. Sırf seni delirtmek için," diye takılıyorum. Gerçekten umurumda değil. Ne olursa olsun mutlu olacağım. Homurdanıyor. Konu kızlara gelince o da bizim oğlanlar kadar kötü.

"Bu sefer öğrenmeyelim." Dudakları yumuşak ve şefkatli bir öpücükle benimkine yaklaşıyor.

"Eğlenceli bir fikre benziyor ama annelerimizin cinsiyet açıklama partilerini ne kadar sevdiğini biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Onlara asla hayır diyemiyor gibiyiz," diyor alnını benimkine dayayarak. Haksız da değil.

"Biliyorum. Çünkü onlar en iyi büyükanneler." Tanrı'ya şükür onlara sahibiz. İkizler ele avuca sığmaz olabiliyor ve onlar her adımda yanımızdaydı. Çocuklarımız her fırsatta üzerlerine titreyen iki büyükanneye sahip oldukları için çok şanslılar. Kim çocuklarını sevebilecekleri kadar çok insanın olmasını istemez ki? Ne kadar çok yardıma ihtiyacım olacağını hiç tahmin etmemiştim ve hiçbir zaman yardım istemem gereken bir an yaşamadım. Dane ve annelerimiz arasında, saf bir neşe oldu.

"Annelerimiz hakkında bu kadar konuşma yeter. Onlar çocuklarla parktan dönmeden önce yirmi dakikamız var." Beni kollarının arasına aldı.

"Bu yeterli zaman olacak mı?" Şaka yapıyorum.

"Seninle asla yetinemem, ama bacaklarının arasındaki tatlı amcığı yemem için yeterli bir zaman."

Sözleri karşısında amım sıkıştı. Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. Bunca yıl sonra bile beni hâlâ kızartabiliyor. Umarım hep böyle kalır.

Beni odamıza taşıyor ve usulca yatağa yatırıyor. Üzerime tırmanıyor ve dizleriyle bacaklarımı ayırıyor. Bacaklarımı onunkilere uyacak şekilde açtım.

Büyük bedenimi ve kalçalarımı istediği gibi yukarı itiyor. Mümkün olduğunca yakın olmamı istiyor ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Dört çocuğumuz olduktan ve aileye iki çocuk daha katmak üzere olduktan sonra baş başa geçirdiğimiz zaman çok değerli. Bana bu şekilde sahip olduğunda birbirimize bağlanıyoruz ve buna ihtiyacım var.

"Sanırım seni içimde istiyorum. Ağzını seviyorum ama-" Sözlerim dudaklarının dudaklarıma yapışmasıyla kesiliyor. Dili ağzımın içine giriyor, istediğini alıyor.

"O zaman ikisine de sahip olacaksın," diye emrediyor vücudumda aşağı doğru hareket ederken, elbisemi kaldırıp külotumu vücudumdan çekerken.

Amacı bana her zaman verebileceği kadar zevk vermek ve bir şekilde bu onu azdırıyor. Buna karşı koymaya ve eşitlemeye çalıştım, ama o asla skor tutacak biri değildir. Vücudumu sevmek onun için ne ifade ettiğimi bana gösterme şekli, peki ben kimim ki onu reddedeyim?

Ağzı seksimi okşarken, ağzıma yaptığı gibi ona da hükmederken alay etmek yok. Doğrudan klitorisime yöneliyor, beni çılgınca emiyor ve yalıyor. Beni uçurumun kenarına göndermesi sadece bir an alıyor. Yıllar boyunca tüm gizli tetikleyicilerimi bulmuş olmasına rağmen beni bu kadar çabuk boşaltabilmesine hâlâ şaşıyorum. Adını haykırıyorum ve zevk damarlarımdan taşarken çarşafı kavriyorum. Ilık sıvı altın vücudumdan akıyor ve o karnımı öperken ben gevşiyorum.

Dudaklarıma bir kez daha öpücük kondururken kemiksiz yatıyorum. Kalınlığını içime doğru itmeye başladığını hissettiğimde bana verdiği zevkin tadını alıyorum.

"Tanrım, yemin ederim her seferinde seninle ilk seferim gibi oluyorum." İçime girip çıkarken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Orgazmım bir kez daha artıyor ve gözlerim sulanıyor. Uzanıp kollarımı boynuna doluyorum ve sonra bacaklarımı beline sarıyorum. Kalplerimizdeki bağı yansıtmak için fiziksel olarak her yerde birbirimize bağlı olmamızı istiyorum.

İçime girip çıkıyor, ikimizi de zirveye çıkarıyor. Vücudum ona o kadar uyum sağlamış ki en ufak bir dokunuş, en nazık okşayışta onun için şarkı söylüyor.

Doruğa ulaştığımda nefesim kesiliyor ve onun sıcaklığının içime yayıldığını hissediyorum. O kadar samimi ve gerçek ki onu ne kadar sevdiğimi kelimelere dökemiyorum. Onun yerine dudaklarını öpüp ona gösteriyorum.

Bir süre sonra beni çeviriyor, böylece ikimiz de yan yatıp birbirimize bakıyoruz. Nefes alış verişimiz ağır ama ben göğsüne yerleşirken yavaşlıyor. Büyük kolları beni sarıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Sana istediğin her şeyi verebileceğimi söylemiştim," diye iç geçiriyor.

Ondan hiç şüphe etmedim. Bana isteyebileceğimi düşündüğüm her şeyi ve daha fazlasını verdi.

EPILOGUE

DANE

On yıl sonra.

"Bunu yapmayacağım," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken kararlı bir şekilde.

Baba bakan tüm gözlerle temas kurmamaya çalışıyorum. Bunu yapmayacağım. Bu konuda boyun eğmeyeceğim. Yerimde duracağım. Belki bunu tekrar tekrar söylersem gerçekten olabilir. Kimi kandırıyorum ki?

Willow'a şöyle bir bakıyorum ve inliyorum. Ona bakmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Willow bana Mickey Mouse kulaklarını uzatırken altı çocuk ve annelerimiz hep bir ağızdan alkışlıyor. Kulakları ondan alıp başıma takarken iç geçiriyorum ve çok sabırlı fotoğrafçıya dönüyorum. Çocuklar ve annelerimiz etrafımızda sıralanıyor ve poz veriyorlar.

Fotoğrafçı "Herkes Disney desin!" diye bağıyor ve de bağıyor.

"Bekle. Babam söylemedi. Tekrar yap," diyor en küçük kızımız, elleri kalçalarında. Tıpkı Willow'a benziyor ve o anda kendimi toparlamam gerektiğini anlıyorum. Bu benimle ilgili değil ve onlara dünyadaki en güzel günü yaşatmalıyım.

"Unuttum," diyorum ama gözlerini kısıyor. "Söz veriyorum bu sefer söyleyeceğim."

Başını sallıyor ve herkes yerine geçerken arkasını dönüyor.

"Tamam, bir kez daha," diyor fotoğrafçı. "Disney deyin!"

Bu sefer Willow'u kalçalarından tutup omuzlarımdan birinin üzerine oturtuyorum. Ciyaklıyor ama ellerini havaya kaldırıp avazı çıktığı kadar "Disney!" diye bağıyor. Ve bu sefer ben de yapıyorum. Biraz titrediğini hissediyorum.

gülerken ve herkese bakarken kolum.

Bu aile tatiline nasıl dahil oldum bilmiyorum ama bir noktada kabul etmiştim. Ya da belki de ben kabul etmedim ve Willow da buna uyacağını düşündü. Haklı, ama o her zaman haklıdır, yani yeni olan ne?

Onu vücudumdan aşağı kaydırarak, ayağa kaldırmadan önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tanrım, hâlâ onu ilk gördüğüm günkü kadar güzel. Uzanıp kulaklarımı düzeltiyor ve kıkırdamamak için dudağını ısıtıyor.

Çocukların hepsi farklı şeyler takıyor. Willow fare kulaklarının *Güzel ve Çirkin*'deki Belle'e benzediğini söyledi. Altın ve kırmızı renkteler, üzerlerinde parıltılar var. Bana taktıkları kahverengi kürkle kaplı, bu yüzden bunun beni onun canavarı yaptığını varsayıyorum. Göğsümden alçak sesle hırıyorum ve bu sefer gülmesini kontrol edemiyor.

Çocuklar bizi farklı yönler çekmeye çalışıyorlar ve ben onları durdurmak için elimi uzatıyorum.

"saniye bekleyin," diyorum hepsine ve etrafımızda toplanıyorlar. Hepsi neredeyse beklentiyle titreşiyor. "Anneniz bizim için harika bir gün planladı, o yüzden söylediklerini dinleyin."

Büyük oğlumuz gülüp kız kardeşlerinden birinin arkasına saklanmadan önce "Bu sen de mi demek oluyor?" diye soruyor.

"Evet, bu benim için de geçerli," diyorum. "Buraya harika vakit geçirmeye geldik ve bunu bir aile olarak yapacağız."

Willow teşekkür etmek için yanağıma bir öpücük konduruyor ve çantasına uzanıp herkes için hazırladığı haritaları alıyor. Haritaları çocuklara ve annelerimize veriyor ve sonra ilk olarak nereye gideceğimizi açıklıyor. Tüm günün özetini veriyor ve fark ediyorum ki onunla gizlice kaçabileceğim tek bir boşluk bile yok. Yani bunu değiştirmem gerekecek. Aylardır bu gezi için heyecanlanıyor ve ben de mükemmel olmasını istiyorum. Açıkçası onu burada yalnız bırakmak bunu sağlayacaktır.

Çocuklar daha önce hiç olmadıkları kadar dikkatle dinliyorlar ve ben de onlarla birlikte gülümseyen annelerimize bakıyorum. Onları da yanımızda getirdik ve şimdi onlar da çocuklara dönüşüyorlar. Burası her şeye rağmen bir güce sahip olabilir.

"Tamam!" Willow gideceği yönü işaret ederken, "Tamam," der. "Hadi yapalım!"

Elini elime alıyorum ve parkta dolaşmaya başlıyoruz. ne kadar mutlu olduğunu ve bugün burada bulunan herkesi ne kadar mutlu ettiğini görmek kalbimde ona ait olan yeri ısıtıyor.

"Hey," diyorum onu durağa çekerken ve diğerleri önden yürürken. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor bana bakarken.

Onu kollarıma çektim ve dudaklarından öptüm. "Sadece dünyanın en büyüğü yerindeki en güzel kadını öpmek istedim."

Saf bir mutlulukla iç geçiriyor ve bana doğru eğiliyor. "Böyle devam edersen sana Mickey Mouse dondurması alabilirim," diyor ellerini göğsümde gezdirerek.

"Bu kuku için bir kod mu?" Umutla soruyorum.

Başını sallayıp gülüyor, sonra da aileye yetişmem için yakamdan tutup çekiyor. "Kartlarını doğru oynarsan bu gece Sihirli Krallığı görebilirsin."

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Kıkırdıyor ama gerçekten bilmem gerekiyor.

EPILOGUE

DANE

Ondan dört yıl sonra.

"D reklam?" diye sesleniyor büyük kızım açık kapıdan. Willow kucağımdayken arka verandadayım. Güneş parlıyor ve dışarıda kitap okumak istedi, ben de onunla birlikte buraya geldim. Uzanmayı çok sevdiği büyük bir kanepemiz var ve genellikle o saçlarımla oynarken ben de kestiriyorum.

"Evet, bebeğim. N?" Gözlerimdeki uykuyu silerek soruyorum.

Bizimle birlikte dışarı çıkıyor ve iki kız kardeşi de arkamızdan geliyor. Onlara ve Willow'a bakıyorum, o da ne olduğunu bilmiyormuş gibi omuz silkiyor.

"Annemle nasıl tanıştığınızı anlatabilir misin?" Mara soruyor ve vücudum panik içinde kasılıyor.

"Bu, şey, ben..." Kızlarıma başka bir yere bakmıyorum, bir gün soracaklarını bilsem de bu konuşmaya hazır değildim.

Willow, onlar küçükken ve öğrenmek istediklerinde dikkatlerini dağıtmakta hep çok iyiydi. Ama artık büyüdükleri için kurabiye ikram ederek dikkatlerini dağıtamayız. Yapabilir miyiz? "Kim çikolata ister?" Deniyorum ama Katie tıpkı annesi gibi kollarını kavuşturup gözlerini kısıyor.

Lanet olsun.

Willow'un kıkırdaması beni şaşırttı. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. Ama hiçbir şekilde gerçeği itiraf etmeyeceğim.

"Şey, bu ilginç bir hikâye," diye başlıyorum ama kelimeleri bulmakta yine zorlanıyorum.

Willow elini benimkinin üzerine koyarken, "Kızlar," diyor. "Size söyledim.

Daha önce babanla internette tanışmıştık. Neden ona sormaya geliyorsun?"

Sesi sakın ama kesin. O küçük düzenbazlar benden farklı bir hikaye almaya çalıştılar.

Melissa diğerlerine yüksek sesle, "Size yalnızken sormamız gerektiğini söylemişim," diye fısıldar.

"Asla yalnız değiller," diye tıslıyor Katie.

"Peki," diyor kızların lideri Mara ve derin bir iç çekiyor. "Bir gün bu hikâyenin aslını öğreneceğiz."

"Bana inanmıyor musun?" Willow arkasına yaslanıp kitabını tekrar eline alırken sorar.

"İkinizde şüpheli bir şeyler var. Kimse bu kadar aşık olamaz."

Kollarımı Willow'a daha sıkı sarıyorum ve onlara gülümsüyorum. "Elbette öyle. Ve belki bir gün sen de altmışına geldiğinde onu bulacaksın." Kızlar verandadan ayrılırken yakınıyor ve şikayet ediyorlar. Willow güler. "Şaka yapmıyorum," diyorum ve bu onu daha da çok güldürüyor. "Target'ta yaşlı indirimi alabilene kadar çıkmak yok."

"Saçmalıyorsun," diyor ve yüzünü bana dönebilmek için yuvarlanıyor. "İşte bu yüzden seni seviyorum."

"Umarım tek neden bu değildir," diyorum ve o da düşünüyormuş gibi .

"Hayır, ama iyi bir neden."

"Yani internette tanıştığımız hikayesine sadık mı kalacağız?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Sanırım gerçeklerden daha iyi."

"Bir gün gerçeği duyacaklar," diyor başını göğsüme yaslayarak. "Sadece bunun ne anlama geldiğini ve ciddi bir şekilde başka bir yöne gidebileceğini anlayacak yaşa geldiklerinde."

"Dediğim gibi, altmış yaşına ," diyorum ve onu sıkıyorum.

"Bir şeylerin peşinde olabilirsin." Elleri vücudumda kot pantolonumun beline doğru ilerliyor.

Narin parmakları tişörtümün yukarı kalktığı ve karnımın biraz görüldüğü kenarda geziniyor. Benimle alay ediyor ve bunu biliyor.

"Sen de bir şeylerin üzerinde olmak ister misin?" Ellerimi kıkına götürüp yanaklarını avuçlarken sesim alçak çıkıyor. Sikim aramızda büyüyor ve yumuşak karnına baskı yapıyor.

Dudaklarını yalarken mavi gözleri bana doğru parlıyor. Arzunun her şeyi ele geçirdiği ve tüm alayların bir kenara itildiği anı görebiliyorum.

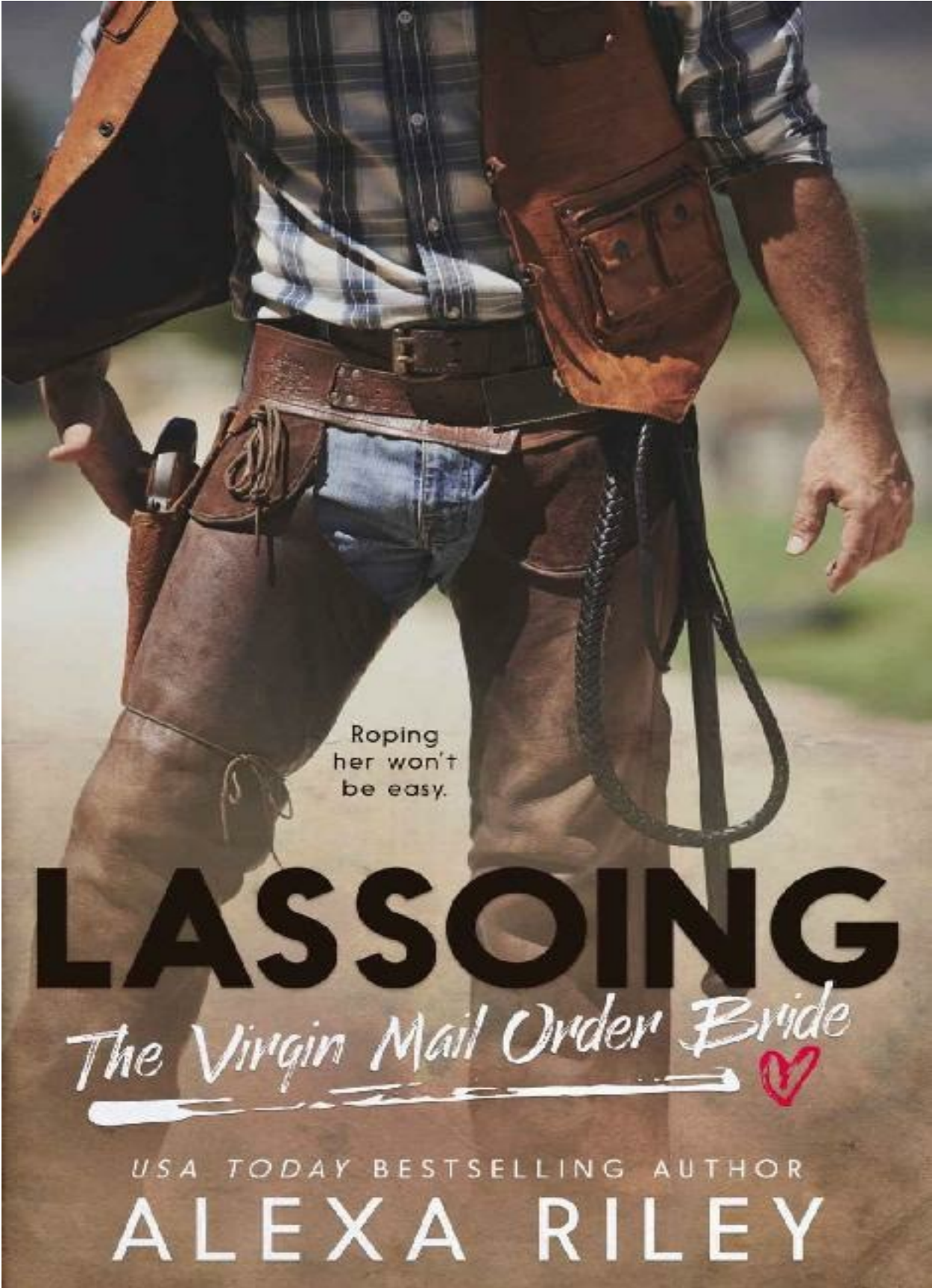
"Seni yukarı çıkarıp bir şeyler bulmama ne dersin?" Onu kollarıma aldım.

Willow kulağını ısıırırken, "Dikkatli ol, kaçabilirim," diyor.

"Sanırım artık o noktayı geçtik," diye karşılık veriyorum, yatak odasına doğru ilerlerken. "Bir keresinde aileden kaçtın ve sonunda benimle birlikte oldun. Sana bir daha asla böyle bir şans vermem."

"Güzel," diye gülüyor ben yatağa uzanıp onu üstüme çekerken. "Şimdi," diyorum sikim serbest kalırken. "Hadi sana bir yatak bulmaya geri dönelim. Oturacak bir yer."

SON

Roping
her won't
be easy.

LASSOING

The Virgin Mail Order Bride

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ALEXA RILEY

LASSOING

The Virgin Mail Order Bride

Clare Stevens, McCallister çiftliğine adım attığında hayatının belli bir şekilde olmasını bekliyordu. Çiftlik sahibinin postayla sipariş ettiği geliniydi ve görevlerini yerine getirecekti. Evi temizleyecek, adamlarına yemek pişirecek ve geceleri yatağını ısıtacak. Beklemediği şey, içeri giren ve kelimenin tam anlamıyla ayaklarını yerden kesen kaslı kovboydu.

Cash McCallister'in biriyle çıkmak ve bir eş bulmak için zamanı yoktu. Bu yüzden bir eş bulmanın en kolay yolu posta siparişiyle gelin almak gibi görünüyordu. Hayatını aydınlatan küçük güneş parçasına gözlerini dikene kadar bir hata yaptığını düşünüyordu. Böyle gerçek bir aşkı hiç hayal etmemişti. Bir saplantının bu kadar sıkı sarılabileceğini hiç düşünmemişti.

Dram çiftliği vurduğunda ve hızlı aşkları tehdit edildiğinde, Clare ve Cash bir arada kalabilecekler mi?

Uyarı: Bu tam anlamıyla kulağa geldiği kadar klişe... ve bir o kadar da harika. Yüksek kalorili yiyecekler ve kolay gün batımı ile kırsal yaşam. Gelin verandada oturun ve bir süre kalın. Gördükleriniz hoşunuza gidecek.

Telif hakkı© 2016 Alexa Riley tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için şu adrese e-posta gönderin riley_alex@aol.com

<http://alexariley.com/>

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Aquila Editing](#) tarafından düzenlendi

Bu kitap, Boone's Farm'ı yudumlarırken yıldızların altında bir gece geçirecek kadar şanslı olanlarımız için. Kamyonların arkasına, kovboy şapkalarına ve dar kohlara içelim. Yeehaw!

CHAPTER 1

CLARE

"M Clare Stevens mı?" Adımı söyleyen adama bakmak için başımı çeviriyorum. Güneş görüşümü engelliyor ta ki o bir adım daha atıyor, kovboy çizmeleri tren istasyonunun girişindeki betona vuruyor. Hareketi onu net bir şekilde görmemi sağlıyor ve onu görünce şaşıyorum.

Babam yaşında gibi görünüyor. Babamı tanıdığımdan değil, ama kaç yaşında olduğunu tahmin etmem gerekse, bu yaşlarda olurdu. Anında, hissettiğim korkunun küçük bir kısmı kayboldu. Adam iyi görünüyordu. Tüm kırışıklıklara rağmen ağzının etrafındaki gülme çizgileri belirgin. Gri saçları kısa kesilmiş, muhtemelen yıllarca arazide çalıştığından cildi güneşten iyice kahverengileşmiş.

"Evet, o benim." Bir saati aşkın süredir oturduğum banktan kalktım. Müstakbel kocamın gelip gelmeyeceğini ya da fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etmeye başlamıştım. Her geçen dakika endişem daha da artıyordu. Lobo, Teksas'tan geri dönecek bir trene yetiyecek kadar bile param yoktu. Nowheresville'in ortasında bir kasabada mahsur kalacaktım.

"Bunun için üzgünüm hanımefendi. Bu sabah çitlerden biri kırıldı ve her yerde domuzlar vardı. Piçleri toplamak zorunda kaldık." Kendi küfründen hafifçe irkildi. "Dilimi bağışlayın hanımefendi."

Bunun beni rahatsız etmediğini bilmesini sağlayarak gülümsüyorum, "Benim hesabımdan geri durma. On çiftlik sahibiyle birlikte bir çiftlikte büyüdüm. Her şeyi duydum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet, ta ki annem hastalanıp şehre taşınmak zorunda kalana kadar." Kendi sesimdeki acıyı hâlâ duyabiliyorum. Hâlâ taze. Bunu saklayamam.

istedim. Bir aydan biraz fazla bir süre önce beni yapayalnız bıraktı ve artık kimsem yok. Büyüdüğüm çiftlik gitmişti. Bizim çiftliğimiz değildi ama orada çalışmak için harcadığımız onca yıldan sonra öyle hissettiriyordu. Oradaki çiftlik çalışanları gerçekten tanıdığım tek aileydi, ancak Blackwell'ler geçen yıl çiftliği satıp gittiler ve artık orada çalışmaya geri dönme seçeneğim yoktu.

Kendimi küreksiz bir derede bulmuştum.

"Kaybınız için üzgünüm."

Omuz silkiyorum çünkü gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum.

"Hepsi bu mu?" Bankın yanında duran tek çantama başıyla işaret ediyor.

Hepsi bu mu? Kelimeler yanıyor.

"Evet, hepsi bu kadar."

Bir saniye beni inceliyor, gözleri yumuşuyor.

"Senin geldiğini asla göremeyecek." Gülüyor ve ağzının etrafındaki çizgiler şimdi daha belirgin. Müstakbel kocam Cash McCallister'dan bahsettiğini biliyorum.

"Yolda olduğumu bildiğine eminim." Çantamı almaya gidiyorum ama adam benden önce davranıyor.

"Adım Earl," diyor çantamı alıp bana göz kırparak. "Ve hayır, *senin* geldiğini bildiğinden emin değilim."

Bununla birlikte, elinde çantasıyla dönüyor ve tren istasyonundan çıkmaya başlıyor. Siyah bir kamyonete doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Yolcu kapısını benim için açmadan önce çantamı arkaya atıyor.

Aslında içeri girmem için beni biraz desteklemesi gerekiyor. Bu şeyin bir merdivene falan ihtiyacı var.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, o sürücü tarafına tırmanırken ben emniyet kemerini takıyorum. Anahtarı çevirmeden önce o da kendi kemerini bağlıyor ve kamyon canlanıyor.

"Çiftliğe arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta. Bu kasabadan çıktıktan sonra tarım arazilerinden başka bir şey yok. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Nerede o?" Neden böyle cevap verdiğimi bilmiyorum ama evleneceğim adamın beni almaya gelmemesi beni incitti. Aslında çiftliğine gitmeden önce düğümü atacağımızı sanıyordum. E-postada öyle yazıyordu.

Tren istasyonundan çıkıp şehir dışına doğru yola koyulurken verdiği tek cevap "Oyalandım," oluyor.

Bana bir kez daha göz kırpan Earl'e bakarken dudağımı ısırıyorum.
Tartışıyorum

Cash hakkında bilgi almak için onu sorguya mı çeksem yoksa oluruna mı bıraksam diye düşündüm. Muhtemelen ona söylediğim her şeyi anlatacaktı. Ayrıca Cash bana bu evliliğin nasıl yürüyeceğini ve neden bir eşe ihtiyacı olduğunu anlattı.

Bir mantık evliliği. Yatağını ısıtacak ve yemeklerini pişirecek biri. Bu kadar açık bir şekilde söylememişti ama satır aralarını okuyabiliyordum. Yine de Cash gibi yakışıklı bir adamın neden bir posta siparişi geline ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. *Yakışıklı* demek hafif kalırdı. Bana bir fotoğrafını vermişti ve sahip olduğu tek fotoğrafın o olduğunu söylemişti. Onun haberi olmadan çekilmiş gibi görünüyordu. Bir atın üstündeydi, yüzünde sert bir ifade .

Kafasındaki Stetson'la saçını ya da göz rengini seçemiyordum ama çekici ve iri yarı olduğunu saklayamazdım. Resimdeki adamı tanımlamak için kullanabileceğim en iyi kelime göz *korkutucuydu*. Onun gibi bir adamın posta siparişiyle gelin almaya ihtiyacı olduğunu hayal bile edemezdim ama işte buradayım. Aşkın karmaşasına ihtiyaç duymamakla ilgili bir şey. Bu kalpler ve çiçekler olmayacaktı. Her birimiz üzerimize düşeni yapacaktık.

Sözleri soğuktu ve o anda beyaz atlı prensimi bulma fikrini pencereden dışarı itmiştim. Kovboy Posta Siparişi Gelin Programı'nı ilk öğrendiğimde o küçük romantik fikirlerin kafamda dans etmesine izin vermiştim ama e-postalardan ve bugün beni almaya bile cesaret edemediği gerçeğinden yalan söylemediği belliydi. Bunların hepsi kolaylık olsun diye.

Bir resmimi bile istemedi. Tek bilmek istediği yemek pişirip pişiremediğim, temizlik yapıp yapamadığım ve bilgisayar kullanıp kullanamadığımdı. İşin özü aşağı yukarı buydu. Ajans bir geçmiş araştırması yaptı ve Cash'e ne verdiklerinden emin değilim.

Gözlerimi kapatıyorum ve çok geçmeden kamyonun uğultusu beni uyutuyor. Ne kadar sürüklendiğimi bilmiyorum ama bir elin bana dokunması beni uykumdan uyandırıyor.

"Geldik," diyor Earl. Tamamen ahşaptan yapılmış çiftlik tarzı büyük bir eve bakıyorum. Bir güverte her şeyi sarıyor ve verandada beyaz salıncaklar görüyorum. Çift kanatlı ön kapı koyu mavi, eve sıcak bir hava veriyor.

Daha fazlasını görmek için kamyonun kapısını açıyorum ama Earl beni bileğimden yakalıyor.

"Beni bekle." Kamyondan çıktı ve inmeme yardım etmek için yanıma geldi.

Görebildiğim kadarıyla arazi var, ahırlar oraya buraya serpiştirilmiş.

"Burası çok güzel."

Earl, kamyonete dönüp çantamı almadan önce başıyla onaylıyor. Eve en yakın beyaz ahırdan birkaç adam çıktı. İkisi de şapkalarını kaldırıp selam veriyor. Ben de onlara başımı sallıyorum.

Bir çiftlikte büyümenin her zaman sevdiğim bir yanı, etrafta her zaman insanların olmasıydı. Ve yemek yapmayı çok severdim. Annem ve ben erkekler için saatlerce yemek pişirebilirdik ve zor bir iş gününün ardından geldiklerinde yüzlerinin aydınlandığını görmek buna değerdi. Bana ihtiyaç duyulduğunu, bir şeyin parçası olduğumu hissettirirdi. Bu duyguyu tekrar yaşamak istiyorum.

"Sana içeriyi göstereyim." Earl'ü verandanın merdivenlerinden yukarı kadar takip ettim. Evin kapılarını açıyor ve doğruca oturma odasına giriyor. Her şey minimal. Sanki bir kadın buraya hiç adım atmamış gibi görünüyor. Duvarlar çıplak ve tek mobilya dev bir televizyon ekranına bakan üç kanepeden oluşuyor. Oturma odası açık ve yemek odası ile mutfaka bağlı.

Yemek odasında muhtemelen on beş kişinin oturabileceği ahşap bir masa var, ancak mutfak gösteriyi çalıyor. Kendimi içinde buluyorum, hareket ettiğimi bile fark etmiyorum. Tezgahların hepsi granit. Adanın kendine ait bir lavabosu var. Bir duvarın içine dört fırın yerleştirilmiş. Paslanmaz çelik aletler adeta ışıltıyor. Sanırım Cash ile sadece bu mutfak için bile evlenebilirim.

"Yepyeni," diyor Earl, mutfaktaki yüksek sesimi kırarak.

Dönüp hâlâ oturma odasında duran ve beni izleyen ona bakıyorum.

"Burada kaç el var?"

"Kendinizi de sayarsanız toplam on sekiz kişisiniz hanımefendi."

Böyle bir mutfakta on sekiz kişiyi kesinlikle idare edebilirim. Saate bir göz attım. Saat öğleden sonra bir olmuş bile.

"Yemek vakti mi?" Her şeyin nerede olduğunu görmek için çekmeceleri açmaya başlarken soruyorum.

"Altı," dediğini duyuyorum arkamdan, bir önlük bulup üzerime geçirirken, boynumun arkasından bağlarken ve atkuyruğumdan çözülen sarı sarmalları yakalamadığımdan emin olurken.

"O zamana kadar akşam yemeğini bitirmek istiyorsam hemen gitsem iyi olacak. Beni almaya bile tenezzül etmediğine göre, yakında evlenecek olan sevgili kocamın bugün benimle evlenmeyi planlamadığını tahmin ediyorum." Ellerimi kalçalarımın altına koyarak dönüyorum.

Earl sadece gülümsüyor. Tekrar.

"Hayır, bugün evlenmeyi planladığını sanmıyorum."

Elimdeki işe geri dönmeyi önce başımla onaylıyorum. Daha evlenmedim ama adama şimdiden kızgınım. Ama sanırım evliliğimiz böyle olacak. Onu yemeklerde ve yatağa geldiğinde göreceğim. İçinde olmam gerektiğine emin olduğum bir yatakta. Bu hiçbir zaman açıkça söylenmedi ama evli insanlar böyle yapar.

Bunun için de planlar yapmış, buraya gelmeden önce doğum kontrol hapı kullandığımdan emin olmuştum. Kendimi bu duruma sokmuş olabilirdim ama yanımda bir çocuk getiremezdim. Bu hayatta kalmakla ilgiliydi ve Cash çocuklar hakkında hiçbir şey söylememişti.

Kilere gidip neredeyse yirmi kişiyi doyurabilecek neyim var diye bakıyorum. Buradaki ve mutfaktaki raflara baktıktan sonra, fırında patates kızartmalı burger ve makarna salatasında karar kılıyorum. Yakında markete gitmem gerekecek ama bu gece ve yarınki kahvaltı için yeteri kadar yiyeceğim var. Ama fırına vermek için turtalarla başlamam gerekiyor.

Kilerden çıktığımda çığlık attım. Benim yaşlarımda ya da belki yirmili yaşlarının başında görünen genç bir adam tarafından hazırlıksız yakalandım. Yirminci yaşına daha birkaç gün var.

Çığlığım üzerine ellerini kaldırdı.

"Özür dilerim hanımefendi. Ben de ilk yardım çantası için gelmiştim." Elindeki kiti oynatıyor. "Dikenli tel baldırını yaralamış."

"Özür dilerim, beni korkuttunuz. Kimseyi beklemiyordum."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Patron da bunu kabul etti. Kendine bir eş aldı."

"O benim," diye onaylıyorum, henüz evli olmamamıza rağmen. Lavaboya gidip çekmecede gördüğüm bir bulaşık havlusunu çıkarıyorum ve ılık suyla ıslatıyorum.

"Buna ihtiyacın olabilir." Ona havluyu uzattım.

"Çok küçüksün." Sanki bir yerlerde bedenimi saklıyormuşum gibi gözleri üzerimde geziniyor. Zaten küçüğüm. Boyum ancak iki metre ve eskiden kemiklerimde biraz daha fazla et vardı, ama para azalınca yiyecek de azalıyor.

"Sanırım hala küçükken ev işlerimi halledebilirim." Cevap veriyorum, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Oh, eminim yapabilirsin. Ben sadece..." Sanki sözünü bitirmeden gitmek istiyormuş gibi ön kapıya bakıyor.

"Eee?" Bilmek istediğim için zorluyorum.

"Gerçekten gitmeliyim." Bir elinde ilk yardım çantası, diğerinde havluyla mutfaktan çıkıp ön kapıya yöneldi. Ve ben ayakta duruyorum.

Ne demek istediğini merak ediyordum.

ŞİMDİ MEVCUT!

Tam Boy Romanlar: Onun İçin Serisi

[Her Şey İçin Onun](#)

[Sahiplenildi... 27 Mart 2018'de Geliyor](#)

Onun İçin Serisindeki Romanlar

[Yakın Kal](#)

[Sıkı Tut](#)

[Gitme... 22 Ocak 2018](#)

Tek Başlıklar

[Bakire Düeti](#)

[Canavara Sahip](#)

[Olmak Yeni Üvey](#)

[Babam](#)

[Üvey Kardeşleri Kar](#)

[ve Ökseotu Ps.](#)

[You're Mine Trailer](#)

[Park Virgin](#)

[Takıntısını Koruyor Kışın](#)

[Güzellik](#)

[Kıvrımlı](#)

[Dokunulma](#)

[mı](#)

[Benimki İçin Hırlıyor](#)

[Onunkini Sonsuza](#)

[Kadar Tutuyor](#)

[Yasayı Ayartıyor](#)

[Bedeli Ödenmiş](#)

[Koruyucu Zambak](#)

Üvey Kardeşimi İstemek

Noel'i Çalmak Babamın

Borcunu Ödemek Onun

Dokunuşu

Adanmışlık

Uçuş Riski

Beklenmedik Hak Talebi

Kaçak Postacı Gelin

*Onun İçin Minnettardım... 20 Kasım'da
Geliyor*

Paketlenmiş Seri

Kovboylar ve Bakireler

Beni Satın Al Serisi

Paketi Serisi Paketi

Masum Cadılar Bayramı

İkramları

Ghost Riders MC - Komple Seri Zorla

Paketi Kitap 1-3 Eğdirme Zorla Boyun

Eğdirme Paketi Kitap 4-6 Prensesler

Fairytale Shifters Bundle

Üreme Serisi

Koç

Tamircisi

Hırsız

Kingpin

Düşüş Serisini Almak

Paketini Almak Düşüş

Yerine Düşmek

Son Düşüş... 2017'nin En İyileri

Jessa Kane ile Yazılan Kitaplar

Rus tarafından alındı

[Yaz Kampı Esiri](#)

[Alexa Riley Bay ve](#)

[Bayan Bakireye Şantaj](#)

[Sözü Veriyor](#)

[Milyarder ve Kazazedesi](#)

[Asi Serisi](#)

Onun Asisi... 15 Kasım'da Geliyor Onun

Asisi

Gizli Asi

[Tüm Başlıklar](#)

[Alexa Riley Amazon](#)

[Alexa Riley Web](#)

[Sitesi](#)

Tüm SICAK haberler ve KİRLİ ayrıntılar için...
e-posta listesine kaydolun!

www.AlexaRiley.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.